

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.; udgivet ved F. L. Liebenberg.

Titel | Title:

Vaulundurs Saga

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : P. G. Philipsens Forlag, 1888

Fysiske størrelse | Physical extent:

62 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Oehlenschläger.

Þausundurs Saga.

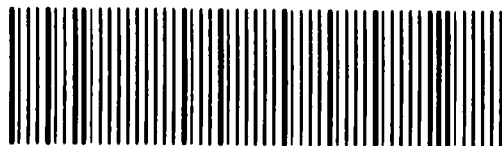
1838.

57.- 319.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022042107

Folkeudgave Nr. 21.

Wenhenschläger.

Vaulundurs Saga.

Udgivet

ved

J. R. Liebenberg.

Kjøbenhavn.

P. G. Philipsens forlag.

Trykt hos Nielsen & Nydiche.

1888.

Finmarken er et Land, som ligger saare høit oppe mod Nord. Der er meget koldt; thi Solen hæver sig kun om Sommeren lavt over Synskredsen paa Himlen. Aften- og Morgen-Røde løber i Et; og hvad der begynder og ender den lange, varme Dag længer Syd paa, og ligesom indfatter den i røde Guldbræmmer, det glimter her heel mat og sørgeligt, paa det at Livet skal ikke plat forgaac. Derfor er ogsaa al Overflødighed af Værter og Urter fløgtet fra disse Enemærker; kun de magre Maaletræer, som nærme sig til Forsteningerne, voge omkring paa de nøgne Fielde, der den meste Tid ere bedækkede med Is og Sne. Folkene her ere ogsaa heel smaae og sammensnærpede, og Rensdyret er af Fæ næsten det Eneste, hvad der opliver den døde Natur. Den halve Deel af Aaret er Solen ganske ikke tilsyne, og da er det kun nogle sjære Strimer i Nord, der lyse med et mat Skin, ret ligerviis som Metalaarerne i de hule Fielde. Thi hvad Landet mangler over Jordstørpen, det erstattes igien fuldeligt ved hvad der udi Biergene findes. Og er det, ligesom den udvortes Natur vilde hentyde paa den Rigdom, der er udi Biergene, da den har

Udseende og Frændskab dermed, som de steenagtige Træer og metalstrimede Nordlys, om hvilke nyligen er meldet. Selv Menniskene have en besynderlig Overeensstemmelse i saa Skiel, da de at see til ere uanseelige, men deres Lemmer ere stærke og fast sammentrykte, og da de i Almindelighed have en hypperlig Forstand og stor Kløgt, saa at det Indvortes besidder i Rigdom, hvad det Udvortes slet hen mangler, ret saa som Fioldene. Deres eneste Higen og Tragten gaaer derfor ud paa at bringe for Lyset, hvad den haarde Natur indeslutter, til Forundring for de Folk, som hoo længer Syd paa; de ere gode Biergsfolk og hypperlige Smedde. Og da de nu al deres Tid leve i en selsom og uforskyrret Forening og Fortrolighed med den skjulte og dybe Natur, saa aabenbares der ogsaa for deres Siæl heel underlige og selsomme Ting, der ere Andre ubekiendte, hvilket er Aarsag i at de besidde Spaadomskraft og sær Wiisdom.

Slagfidur, Eigil og Baulundur vare Brødre af Finuernes St. Deres Fader var Konge; hans Navn er i den lange Tid forkommet, og findes ikke udi de gamle Sager. Disse Brødre vare vise, stærke og hypperlige. Og som det nu gemeenlig hænder sig, at de Mennisker, som opvoxe i Overflødighed, og Intet mangle, og Intet maae undvære formedelst Nødtørsts Skyld, gierne trives bedre, end Andre, saa vare ogsaa disse Brødre heel store og skjønne, og havde Intet tilfælles med de øvrige Finner, uden Snildhed og Kløgt, og ugemeen Forsarenhed udi at smedde Malm, samt hvad der hører til at finde, opgrave og rense det.

Nu hændte det sig engang, da disse Brødre vare

i Biergene og udhugge Jern, at de pludselig funde en Guldmine. De bleve herover heel glade, og arbeidede saare, for at faae det pure Malm løst. Iblandt Andet funde de en Guldklump, som udmærkede sig fremfor de øvrige i Fiinhed og Ypperlighed. I denne Guldklump sad der trende store Edelstene af forskjellig Farve, een rød, een grøn, og een blaa, som tilsammen udgiorde et selsomt Tegn. Denne bare de hjem og viste deres Moder Dronningen, som var en Spaaqvinde og saare klog.

Aldrig saasnart havde Dronningen seet og betragtet denne Guldklump, førend hun gav sig bitterlig til at græde, og kunde længe ikke tale for Sorg og Drøvelse. Da hun nu endelig kom til sig selv igien, og Sønnerne spurgte hende om hvad da dette Tegn havde at betyde, og om der var nogen Ulykke at befrygte for dem eller deres Et, saa sagde Moderen: „Ak, mine kære Sønner! eder er en stor Lykke beffieret.“ Da nu Sønnerne trængte ind paa hende, og spurgte hende, hvi hun da græd og klynkede, naar der intet Ondt var dem i Bente, men tværtimod alt Godt, saa sagde hun: „Ak, mine kære Børn! tilgiver mig min Bedrøvelse og Graad. Det gjør mig saa bitterlig ondt, at I skulle skilles fra mig, da jeg dog havde troet, at Intet uden Døden skulde adskille os.“ Derpaa sang hun, uden at oppebie Sønnernes Svar, saaledes, efter at hun først endnu en Gang heel agtsom havde betragtet Guldklumpen med den røde, grønne og blaa Edelsteen:

Grøn siger: Græs,
Blaa: klar Himmel,

Rødsteen: Roser,
 Guld: væn Mø.
 Længer ned
 Jer Mornen vinker,
 Hvor lysblaa Himmel
 Om spraglet Baargræs
 Venligt hvælver.
 Lielievande
 Med guldgule Lokker
 Skal der eder kryste
 Til hvide Bryste.

Da Slagfidur, Eigil og Baulundur det hørte, bleve de betagne af en stor Glæde; thi de havde ofte gaaet og talt med hinanden om hvorlunde de skulde faae sig Hustruer efter deres Sind, thi Landets Qvin-der vare smaae og uanseelige, og deres Hierter vare blevne hardt betagne af Længsel efter de skønne Qvin-der, som boede længer mod Syden, om hvilke deres Moder, som var en svensk Konningsdotter, ofte havde talet. De havde tidt besluttet at drage did, men deres Forældres Bønner havde holdt dennem tilbage. Det var derfor den høie Tid, at dette lykkelige Bærsel indtraf, thi de tre unge Kæmper længtes 'saare, og det var heel uheldigt, at see dem gaae søvnløse om Natten over de kolde Sneebierge med Riim i Lokkerne og Graad paa Kinderne, hvorudi de blege Nordlys speilte sig.

Da nu altjaa Moderen ved sær Wiisdom havde aabenbaret denne deres tilstundende Lykke, og For-ældrene saae, at det var en Styrelse af Mornerne, som

sidde under den Aft Ygdrasil i Aegard, og bestemme Mennistenes Skiebne, saa sloge de sig til Taals, hvorvel de begge, sær Moderen, fældte bittre Taare. Derpaa klædte de trende Brødre sig i lyse Brynier, og bunde tunge Slagsværd ved deres Lænder, og satte Guldhjelme paa deres Hoveder, hvilke de havde smeddet sig af den store Guldklump. De trende Edelstene, som derudi befandtes, havde de deelt, og paa en kunstig og siindrig Maade sat udi Hielmene, hvilket gav dem en sær Anseelse, og forhøiede deres naturlige Dannished. Slagfidur havde valgt den grønne, Eigil den blaa, men Baulundur den røde. Derpaa spændte de stærke Rener for deres Slæder, og joge afsted. Og var det da heel underligt, at skue de trende Unger-
svende, blussende af Ungdoms Fyrighed og Forlængsel, i de straalende Pandserplader, siungende, som en Vind at jage over den kolde, stille Sne mellem Granerne, der ligesom af Misundelse rystede den hvide Riim ned paa deres Hielmbuße, i det de fore dem forbi.

De kiørte længe indtil den klare Midnat, da Stier-
nerne komme frem paa Himlen, ligesom af Nyfiegenhed, for at see, hvorhen de vilde styre deres Raas. Som de nu fore over Sletten forbi det Bierg, hvori de tilforn vare van at opgrave Malm, saae de i det lyse Maanskin en Hob smaae Mænd komme vrimlende ud af Bierget, og løbe hen imod dem over Sneen saa let, at der slet intet Spor kiendtes. De havde graae Trøier paa, som sadde dem knapt om Livet, røde Huer, røde Dine, og sorte Tunger, med hvilke de lallede ud af Munden, i det de blinkte med Dinene. Det var Svart-

alfer, som, da de komme nærmere til Slæden, gavede sig til at danske rundt omkring den, og siunge:

Slagfid, Eigil,
 Dertil Baulund,
 Kongesønner!
 Hvi vil I svigte?
 Fødte Finner!
 Fødte Biergmænd!
 Den grønne Karfunkel
 Bedr' end Græs er,
 Rosenstenen
 Bedr' end Rosen er,
 Blaaglimmerten
 Bedr' end Luft er.
 Hvi vil I fornegte
 Finnevæsen?

Eigil slog paa sin Keen, saa at den foer frem, og styrkede een af Svartalferne til Jorden; da standsede de andre den udi sin Fart, og siunge atter:

Under Jordskorpen
 Er Finneverdnen,
 Er Finneglæden.
 Søg ei uden,
 Hvad inden I eie!
 Forsmaa ei de spøgende
 Smaae Svartalfer!
 Vi vise jer Bei
 Til Jern og Guld,
 Til smukke Stene.

Det Bedste er inderst,
 Og ei yderst.
 Under Jordskorpen
 Er Finneverdnen,
 Er Finneglæden.

Slagfidur slog til sin Keen, saa at den foer frem,
 og styrtede endnu een af Svartalferne til Jorden; da
 standsede de andre den atter udi sin Fart, og siunge
 atter:

Fordi Egil
 Ud Keenen hoded,
 Fordi Slagfidur
 Ud Keenen hoded,
 Bort Had dem følge:
 God Tid! Ond Tid!
 Graadstid! Dødstid!
 Fordi Baulund
 Svartalfer svigted:
 God Tid! Ond Tid!
 Graadstid! Frydstid!
 Thi ei han hoded.
 Farvel, I Finner!
 Kongesønner!

Derpaa saae man dem ved det klare Maanstin løbe
 over den hvide Slette hen i Bierget igien. Deres
 Stemme havde en underlig Klang, den lød, som naar
 svag Naitevind hvisler giennem Sneen i Smaakrat;
 og som de tørre Løv, der rives af, naar saa steer, og
 møde sig i Luften, var deres Dands.

De trende Brødre bleve heel underlig til Mode over dette Blindværk. Dog troede de Guldklumpen og deres Moders Spaadom bedre, end Svartalfernes forvirrede Sang, som de desuden ingen ordentlig Rede funde finde udi; thi droge de hurtigen Syd paa. Deres Moder havde givet dem allehaande Spise og Drikke med paa Reisen. De sov, naar de bleve alt for trætte, i deres Slæder, og bedækkede sig med Renshuder. Paa denne Maade kom de efter adskillige Dagreiser til Sverrige, til et Sted, som kaldes Ulfsdalen formedelst de mange Ulve, som derudi befindes. Der byggede de sig en Gaard ved en Sø, hvor der var mange og skønne Fiske; og levede saaledes, medens Vinteren varede, af Fiskeri, og af at gaae paa Jagt efter Ulve og Bjørne, af hvis Skind de gjorde sig Klæder og Sengedækker.

Da nu Vaaren frembrød, bleve de heel forfærdede ved at see Solen komme saa høit paa Himlen; og da nu de pene Smaablomster myldrede frem af den skiøre, lune Jord, da bleve de saare glade, og mærkede vel, at Spaadommen snart vilde gaae i Opfyldelse, sær da Himlen blev saa giennemsigtig og blaa, som Edelstenen i Guldet havde været, ja vel mere. Da de nu fra Barnsbeen vare van at arbeide i Biergene efter Metal, og ikke funde modstaae den gamle Drift, saa ginge de en Dag hen i et af de Fielde, som omringede Ulfsdalen, for at grave og søge. Som de nu vare vel forfarne, funde de snart Klarer, dreve altsaa deres Arbeide med stor Lyst og Glæde, da der ikke var saa koldt her, som i Finmarken, hvorvel de tillige erfarede, at Metalaarerne ikke vare saa rige, sær paa Jern, som

der. Da de nu efter velforrettet Sag og heel belæssede vilde gaae hjem, og komme ned i Dalen, da mødte dem pludselig et saare mærkværdigt og lysteligt Syn. Thi de skuede trende Møer, siddende ved det speilklare Vand paa Marken; de spunde Hør, og deres Svanehamme laae ved Siden af dem. Deres Haar, som vare finere og gulere, end Hørren, de spandt, vare bundne med Silkebaand høit oppe i Nakken, og slagrede derfra i bølgende Lokker ned over deres fyldige hvide Skuldre og Bryster. For Resten vare de ranke og smukke, med store blaae Øine, hvilke de meget milde sæstede paa de trende Brødre. Slagfidur, Eigil og Baulundur bleve herover betagne af stor Elskov, men tillige af overvættes Forundring; thi de trende Møer, af hvilke den ene havde et grønt, den anden et blaat, og den tredie et rødt Klædebon, vare for deres Nafn at skue som de trende Edelstene; og da nu Marken overalt var fuld af gule Blomster, saa forekom det dem, som den hele Egn, med hvad derudi befandtes, viste sig for deres Øine som den nyssbenævnte Guldklump, kun meget større og skønnere.

Da de altsaa ikke tvivlede længer om, at deres Moders Spaadom jo skulde gaae i Opfyldelse, saa ginge de hen til de trende Møer, for at kundgiøre dem deres Hændelser, og for at beile til dem. Men da de nu komme hen, og stode midt for deres Nafn, og bleve bestraalede af deres store Skionhed, da kunde de ganske Intet tale. Da sang Møerne:

Edle Kongesønner!

Slagfid! Eigil! Baulund!

Hil jer, ædle Kæmper!

Svanhvid, Alrun, Alvilð
 Nornerne hidjendte,
 For at bringe Glæde
 Finnekongers Afkom.

Da Brødrene det hørte, toge de dem i deres Arme, og førte dem ind i deres Gaard, hvor kort derpaa deres Bryllup stod, og levede de siden lang Tid uforstyrret lykkeligen og vel tilfreds. Slagfidur sit Svanhvide, Sigil Alrun, Baulundur Alvilð.

Nen nu hændte det sig en Dag, da de saaledes havde levet tilfammen i ni Aar, at deres Qvinder heel blege og nedslagne kom ind til dennem, og sagde: „Kjæreste Husbonder! vi kunne nu ikke, hvor gierne vi end ville, blive længer hos eder. Vi ere Valkyrier, og ere bestemte til i ni Aar at følge Stridsmændene i Kamp, naar vi andre ni Aar have husvalet os ved vore Husbonders Omfavnelser. Vi formaae ikke at sætte os op imod vor Stiebne, for hvilken raader en høiere Magt, maae derfor med Taalmod søie os i den, hvilket vi ogsaa raade eder at gjøre, hvis I ville vel fare. Om ni Aar komme vi tilbage, og skal I da finde os rede til i Alting at rette os efter eders Villie, som det sømmer sig gode Egtehustruer at gjøre.“ De trende Brødre bleve ganske meget forbausede og be-
 drovede over denne Tale. De sagde: „Om ni Aar er vor bedste Ungdom forbi, da ville vi ikke have megen Husvaalelse af eders Omgang, saa lidt som I af vor.“ Valkyrierne svarede: „Vi blive aldrig gamle, og stærke haardsjøre Mænd, som I, ældes ikke saa snart. Paa det at I ikke skulle forlænges, eller

grænime eder plat, mens vi ere borte, saa ere her trende Nøgler, med dem kunne I aabne Biergene og tage de kosteligste Metaller ud; saa mangle I aldrig Malm at smedde af, kunne altsaa blive rige, samt høit anseete og berømmelige Mænd." Da de havde sagt disse Ord, lagde de Nøglerne paa Bordet, kysede deres Husbonder, og forsvunde heel pludseligen.

De trende Brødre bleve saare bedrøvede over denne Hændelse. Fra den Tid af var der thyst og skummelt i Ulfsgaarden. De ginge kun ud for at søge Føden; i Qvæld, naar det mørknedes, satte de sig tauske hen, hver i sin Krog, og stirrede paa hverandre indtil Midnat, da de lagde sig i de kolde Senge, og tænkte paa den Glæde, de der havde nydt ved deres kiære Hustruers Omfavnelser. Til sidst besluttede Slagfidur og Eigil at drage vide ud i Verden, for at op-søge deres Qvinder igien. Baulundur, den Yngste, raadte dem med kloge og fornumstige Ord dersfra, i det han sagde: „Hvad hjælper det, at flakke omkring? I hvilken Kant af Verden ville I uddrage for at op-søge dennem? Uden Tvivl flyve de usynligen giennem Luften. I ville fare vild og vansmægte, og times da aldrig den Lykke at omfavne eders Qvinder igien, hvilket vel kunde skee, hvis I med Taalmod vilde oppebie de ni Aars Udløb." Brødrene agtede kun lidet paa hans Tale, thi Elskov og Forlængsel havde ganske betaget dem.

Da de nu altsaa havde fyldt deres Braage med Føde, samt taget tvende store Guldhorn med sig, fyldte med gammel Mød, saa toge de Afsted med deres Broder, og ginge bort. Baulundur var saare

mod i Hu, og Taarerne runde stride ned ad hans Kinder; thi det bares ham for, som om han aldrig skulde see dem oftere. Han had dem endnu en Gang have Taalmodighed; men Brødrene svarede ham: „Vi formaae ikke at sætte os imod den store Forlængsel, som hverken lader os have No Nat eller Dag.“ Bade ham derfor passe Huset vel, og skalte over deres Egen- dom efter eget kloge Tykke, indtil de komme tilbage. Da nu Baulundur saae, at det nyttede slet intet, at bringe dem fra deres Forsæt, saa ønskede han dem som en god Broder en lykkelig Rejse, bad dem ogsaa, hvis de skulde træffe hans kiære Hustru Alvilde, at bevæge hende til at drage hjem igien, da han længtes inderligen efter hende, hvorvel hans Længsel ikke var saa daarlig, at den skulde forlede ham til at modsætte sig hendes Bud; ledsagede dem derpaa til paa den anden Side af Skoven, hvor de fulde hannem om Halsen. Hvorpaa Slagfidur, den Ældste, sagde: „Hvorvel jeg har et godt Haab, min kiære Broder! og fuldvæl troer, at jeg skal see dig igien, saa vil jeg dog her sætte et Mærke, som jeg vil bede Guderne forunde den Kraft, at det kan vise dig, hvad enten jeg er levende, eller død.“ Traadte derpaa et dybt Fodspor i Jorden, og sagde: „Saa længe dette Fod- spor staaer tydeligt og uforkrænket, da times jeg i ingen Fare; finder du det derimod fyldt med Vand, da er jeg druknet udi Havet, finder du det fyldt med Blod, da er jeg død udi Kampen, finder du det til- dækket med Muld, da bethder det, at jeg er sotsdød, og hviler neder i Jorden.“ Egil, som tænkes vel om sin Broders Daad, gjorde nogle Skridt derfra det

samme; hvorpaa de vandrede bort, efter at de først havde fkaaret sig tvende Vandringsstave udi den tykke Skov. Vaulundur stirrede efter dem, saa langt hans Øine kunde række. Da de vare svundne bag Bakken, gik han hiem grundende med langsomme Skridt.

Brødrene fortsatte imidlertid deres Rei. Genimod Aften satte de sig ved Indgangen til en Lund, ved en Elv, som slyngede sig giennem Egnen. Her holdt de deres Maaltid, og drukke hinanden til af de store Guldhorn. Det var midt om Sommeren, Aftenen var kølig og sval, det grønne Løv i Skoven, som takte sig over deres Hoveder, gav en liflig og vederqvægende Lugt, og Fuglene, som sprunget omkring paa de smaa Øviste, quiddrede af al Magt. Brødrene affpændte for ydermere Mageligheds Skyld deres Guldhjelme med de skønne Edelstene, og lagde dem ved deres Side. Slagfidur syntes, at den grønne Marsfunkel aldrig havde givet saa underligt et Skier fra sig, som nu; dens Straaler fløde paa det besynderligste sammen med Glansjen af det friske Græs og de unge Løv, og det var ham fast umuligt, at skielne, om det var Stenen eller det Grønne, som meddeelte hinanden deres Glans. Eigils Hielm laae ved Bredden af Elven, og Blaaglimmerten, som sad derudi, forenede ligesaa forunderligt sin Farve med de blaae Bølger, der rullede i Floden, og med den lyse Himmel, som hvælvede sig over den. Da de nu havde nydt det gode Maaltid, satte de Hornene ved Siden af sig, med Spidserne i tvende Muldvarpestub, og gave sig til at sige allehaande lystelig Skiemt og Gammenstale, thi Mioden og den smukke Aften havde gjort dem op=

rømte. Imidlertid blev det mørkt, og Maanen, som stod op i Synskredsen lige over for dem, blandte paa en sær Maade sit Skin med Glandsen, der straaede fra de store Guldhorn. Som de sadde allerbedst, blev Eigil pludselig ganske alvorlig og forfærdet, og da Slagfidur spurgte, hvad der fattedes ham, sagde han: „Det kommer mig saa underligt for, at Maanen, ligesom en blodig Bøddel, griner mig lige i Ansigtet.“ Slagfidur bad ham lade slige Tanter fare; men Eigil sagde: „Hvor er Blaaglimmerten i min Hielm?“ Slagfidur svarede: „Den sidder der endnu, men Nattens Mørke og Grenenes Skygge har udslukket dens Farve.“ Eigil sagde betænkelig: „Ikke alene dens, men ogsaa Havets og Himlens Farve. Og ligesaa er det gaaet Stenen i din Hielm; det grønne Skær i den forsvandt med Farven paa Græsset og Træerne. Men Maanen hisset er Baulundurs røde Edelsteen; og den har overvundet vore, og overlevet dem begge.“ Slagfidur vidste ikke, hvad han skulde svare. Han sagde: „Jeg har et godt Haab. Det blomstrer saa grønt, som Stenen i min Hielm, endogsaa om Natten.“

- Eigil svarede: „Jeg haver intet Haab, og drives kun af en ængstlig Forlængsel langt, langt hen i den vide Verden efter noget Bedre. Derfor har jeg begivet mig paa Reisen, og derfor stirrer mit Blik hele Timer ud i den tomme, blaa Himmel, og derfor er Stenen i min Hielm blaa, og derfor var Arunes Klædebon blaat; og den matte, dunkle, tærende Forlængsel er min Valthyrie.“ Slagfidur rystede paa Hovedet, og rakte ham Miodhornet, hvilket Eigil strax tog; og da han havde drukket, fik han igjen sin forrige Munterhed.

Slagfidur drak nu ogsaa, og finge de dem begge en halv Ruus, hvorover de glemte alle overstandne Gien-
vordigheder, og besluttede ikke at hvile, forend de
havde fundet deres Hustruer. Slagfidur sagde: „Finder
jeg ikke min Svanhvide, da er jeg en Mand disvære.
Det er den skønneste Svane, der nogentid er svømmet
giennem den klare Luft. Ingen Svane bryster sig,
saasom hun, med saa megen Ungdomsfylde og Tugtig-
hed. Det er den skønneste Dvinde, Sol har skinnet
paa, og som nogen Mand har favnet.“ Eigil sagde:
„Du liuger! Een Dvinde veed jeg, som hedder Alrun;
ikke favner Odin Frigga med saa megen Belyst, som
Eigil hende.“ Slagfidur sagde: „Aldrig har jeg
endnu løiet, og skal den times stor Jammer og Meen,
som siger mig det paa.“ Eigil svarede: „Ikke skielver
Eigil meer, end en dybtplantet Bannerstage, skøndt
han dog sagde, at du løist.“ Da Brødrene havde
vexlet disse Ord, droge de ud deres store Slagsværd,
og hug paa baade Hænder. Hvorpaa Slagfidur til-
sidst spaltede Eigils Hielm, saa at Stenen brast; herover
blev Eigil ganske forstumlet i Hovedet, og styrtede bag-
lænds ned i Elven. I det samme forandrede Maanen
sin Fldfarve, og blev bleg, som en Dødning. Slag-
fidur stod længe i Tanke, og støttede sig til sit Sværd,
i det han stirrede ned i Elven, hvor hans Broder var
druknet. Da mærkede han som en Raslen bag sig i
Skoven, og det kom ham for, som om han hørte disse
Ord synge med svage og høje Røster:

God Tid! Ond Tid!

Graadstid! Dødstid!

Han tænkte strax paa Svartalferne, og vendte sig hurtig — men da var Alting forsbundet. Slagfidur var saare mod i Hu. Han var nu ganske kommet til sig selv igjen, og overveiede, hvordan hans Broder nylig havde siddet ved hans Side fuldkommen karst og sund, og hvad han havde talet, og hvordan han nu havde saaret ham, og sthyrtet ham ned i Floden, og paa den Maade været Marsag i hans Død. „Sandelig,” — sagde han, „der var Noget i hvad Eigil sagde om den utydelige, uvisse, veiløse Længsel, som ikke vidste selv, hvor den vilde hen, og som ingen Rist eller Ro havde Dag eller Nat, men var bestandig Bevægelse og Forandring underkastet, ret som Vandet, og uden Ende eller Maal, som det vide Himmelrum. Og begge Dele ere blaae. Og Stenen i Eigils Hielm var blaa. Og nu ligger han selv midt i Elven. Sandelig, der er et høistforunderligt Frændskab mellem Alting i Naturen, og hvorfor skulde Menniskens Hu, Sindelag og Skiebne være undtaget deraf? Det var ogsaa Eigils ubændige Sind, der bragte ham til at nedstyrte een af Svartalferne; han forførte mig til det samme, og det er ikke godt, at have dem til Fiender.” — „At!” tænkte han saa igjen efter en liden Stund, „jeg haver nu med egen Haand dræbt min Broder. Min Hustru er borte, og jeg vandrer ganske ene omkring i et fremmed, ubekendt Land. Skal jeg vende tilbage igjen til Baulundur? Eller skal jeg styrte mig i Elven, og paa den Maade i en Hast gjøre Ende paa min store Betyrning og Bedrøvelse?” — „Nei,” tænkte han saa igjen, „Nornerne har ikke bestemt mig til Ulykke. Jorden er grøn; og den er sikkrere at forlade sig paa, end

Havet og Luften. Jeg har et godt Haab om at finde min Hustru; og lader mig ikke afkræffe." Som han det sagde, løftede han sine Dine til Himlen. Natten var bælmørk, kun en eneste Stjerne glimtede med et usædvanligt skinnende Lys. Det kom Slagfidur for, som om den nærmede sig mere og mere. Med Armeene støttet til sit Sværd ventede han med stirrende Blik Udfaldet paa dette Særshn. Stjernen nærmede sig, og alt som den nu kom nærmere, tabte den mere og mere sin runde Straaleffikkelse. Omridsene toge sig efterhaanden tydeligere ud. En menneskelig Skabning begyndte at udvikle sig, og endelig saae Slagfidur, at det var hans kiære Hustru Svanhvide, der svævede skinnende og næsten giennemsigtig, med et grønligt Skier, over hans Hoved. Han rakte sine Arme i Veiret, og kunde ikke tale for Glæde. Da sang Synet med vilde Toner:

Sty Elvens Bølge,
 Mit Bink du følge,
 Forsag kun ei!
 Til Fjeldet bundet,
 Har du dog fundet
 En bedre Wei.
 Du rask dig væbne,
 Velan, velan,
 Kæmp mod din Skiebue
 Alt som en Mand!

Alfader fatte
 Blandt Biergets Skatte
 Dig hen, saa viis;

Men Rosens Bæger,
 Hvor Lovet leger,
 Kun naaer din Priis.
 Du opad stræber
 Fra gamle Slægt,
 Og modig dræber
 Din Tyngdevægt.

Med Jernets Binger
 Du rast dig svinger
 I Foraarsduft;
 Til Fjeldet baaret
 Har du dog kaaret
 Den lune Luft.
 Lad Bølgen vige,
 Og styrte dig ei!
 Hust, du skal stige!
 Høi er din Wei.

See hisset oppe
 Paa Biergets Toppe
 I Morgengry,
 Der vil jeg hvile,
 Mod Himlen smile
 I Purpurfy,
 Og drikke Staal
 Af Luften der,
 Og gaae paa Straaler
 Af Maanens Skær.

Slagfidur fólte sig bestælet af det vældigste Mod

det fasteste Haab, der ligesom strømmede ind i hans
 Hierte med Tonerne af denne Sang. Den lyse, gien-
 nemsigtige Skikkelse vinkede ham, han kastede Braagen
 og Sværdet paa Jorden, for deslettere at følge sin
 Elskede, hvis Besiddelse han nu ikke længer tvivlede
 om; vandrede derpaa af al Magt i Blinde op ad
 Fjeldet. Udskillige Gange blev han mod i Hu, det var
 for ham, som om Noget drog ham ned i Dalen igien.
 Een Gang vendte han sig, da kom det ham for, som
 om hans Moders Gienfærd stod for ham i hvide
 Klæder, og sang:

Nyd det Liv,
 Dig Mornen skienkte,
 Med noisom Glæde!
 Kæmp ei mod Mornen,
 Ei mod Mimer,
 Ei mod Odin!
 Lad ei Vanvid
 Dig bedaare,
 Ei det Onde
 Dig bedrage,
 Fly tilbage!

Slagfidur betænkte sig. Da dandsede den lustige Qvinde-
 skikkelse i Lusten, og sang atter med skingrende Røst og
 feberagtige Bevægelser:

Kæf du dig væbne,
 Mit Vink du lyde!
 Ond er din Skiebne,
 Deng Baand du bryde!

Mon Jordens Hele
 Fik Ro og Rist,
 Hvis alle Dele
 Var sig bevidst?
 Da blev Koraller
 Til Diamanter;
 Da skød Krystaller
 I andre Kanter;
 Da skar ei Sværdet
 I Kamp og Krige,
 Sig Rosen hærded,
 Rubinens Lige;
 Da Ravn og Drø
 Sig Huler graved,
 Og Ulv og Bjørn
 Fløi over Havet,
 Og uden Hinder
 Rev bort den Traad,
 Som nu dem binder
 Til Trælledaad.

Da Svanhvide havde sunget dette, fløi hun afsted, og Slagfidur fulgte hende med stirrende Blik. Somme Steder maatte han svømme over Bierg-Elve, for at følge hende, og krybe over store Fjeldklipper, item springe over brede Ridsfer, der ligesom Drager aabnede deres Svælg, for at sluge ham. Slagfidur mærkede, at alt som han kom høiere, tabte den lyse Skikkelse mere og mere sin Glans. Hendes Ansigtstræc fordreiede sig. Han blev bange, og vilde vende om igien; men det var for sild, en uimodstaaelig Magt

drev ham bestandig høiere, og endelig, da han kom op paa den øverste Fjeldspidse, saa han ved Daggrøet, at det var en Svartalf. Slagfidur svimlede paa den høie Tinde. En umaadelig stor grøn Slette laae for hans Bine. Duggen, som blinkte i den matte Morgenrøde, vinkede ham. Slagfidur fandt sig betaget af den velslystigste Higen efter at styrte sig ned i dens grønne, bløde Favn. Alsen vendte sig, og sagde: „Døds-tid!“ Og i det samme styrtede Slagfidur ned fra Biergtoppen i Afgrunden, hvor hans Legeme jammerligen sønderknustes.

Baulundur stod den næste Dag tidlig op, og betragtede de trende Nøgler, som Valkyrierne havde givet ham og hans Brødre. Den ene var af Kobber, den anden af Jern, den tredje af Guld. Han tog den første, der faldt ham i Haanden, hvilket var Kobbernøglen, gik saa med mange underlige Tanker op i Fjeldene. Da han nu længe var gaaet langs en Klippe-Elv, fandt han endelig et Sted, hvor Fjeldet ganske brat vendte en nøgen, skraa Væg ud imod Elven. Dette Sted syntes Baulundur at være passende, thi tog han Kobbernøglen frem, og satte den mod Væggen. Neppe havde han gjort det, førend Fjeldet revnede, og dannede paa den forunderligste Maade en grøn Grotte. Thi det skønne Kobbermalm gav et besynderligt grønt Skin fra sig i Klippevæggen, og rundt omkring fandt han den indsprængt med Edelstene af forskjellig Størrelse og af samme Natur, som den, der sad i hans Brøders, Slagfidurs Hielm. Ovenover hang der store Krystaller af samme Farve, men af tusind forskellige Skikkelser, ligesom Fistapper, og ud-

giorde hele Støtter somme Steder; og allerøverst, hvor Fjeldet var revnet, snoede sig det tykke Stræt saa tæt i hinanden, at der aldeles Intet var at see af Himlen. Baulundur udhug nu saa stort et Stykke Malm, som han kunde bære, og førte det derpaa ud. Neppe var han kommen udenfor, førend Fjeldet lukkede sig til, og han kunde ikke noksom forundre sig over den Hurtighed og Stilhed, hvormed det skete. Det var ham ikke muligt, at see, hvor Indgangen havde været, og han vilde holdt det altsammen for en Drøm eller et Blindværk, hvis han ikke endnu havde haft den tunge Byrde paa Ryggen. Nu gik Baulundur hjem, og rensede og luttrede Malmet fra alt unyttigt Gruus og anden Tilfætning, smeddede derpaa en stor Kobberhielm, udi hvilken han satte trende af de største grønne Edelstene. Dette Arbejde varede i adskillige Dage; men da de vare forløbne, tog han den Nøgle, som var af Jern, og gik saa med den hen i Bierget, og satte den mod Klippevæggen, der strax revnede, ligesom sidst. Men kun paa en anden Maade forlystede dette Syn nu hans Blik. Thi Væggene, hvorvel de vare fulde af Jernmalm, gave et ganske blaaltigt Skær fra sig af Staal, der saae ud, som det var anløbet i Ilden. Midt i disse Staalfliser sadde lutter blaa Edelstene, liig den, Egil havde i sin Hielm. Midt i Kløften styrtede sig en Bierg-Elv, der fik sin Farve af den klare, milde Himmel, der, ligesom et stramt Klæde, spændte sig over den revnede Kløft, paa hvis Kanter vogte Kiærminder og Violer. Baulundur kunde ikke noksom forundre sig over dette Syn. Da han længe nok havde mættet sit Øie, hug han et stort Stykke

Malm ud af Klippen, i hvilket der sad de største Edelstene. Derpaa løstede han det paa sine Skuldre, og gik ud. Hvorpaa Klippen ogsaa strax lukte sig for ham, som den sidst havde giort. Af dette Jernmalm smeddede nu Baulundur et Sværd, hvis Hjalte han besatte med lutter blaae Edelstene; og var dette Sværd saa smidigt, at han kunde vinde det omkring sit Liv, og saa skarpt, at det kløvede Fjeldstykker som Leer. Da han var færdig dermed, tog han Guldnøglen, og gik atter hen i Fjeldet, og gjorde, hvad allerede to Gange før er meldt. Men hvad han havde seet de tvende første Gange, var plad ud Intet imod hvad han nu saae. Fjeldet var ikke revnet fra oven nedad, som hidindtil; men en hvælbet Buegang, giennem hvilken han kunde see Himlen og Havet paa den anden Side, laae for hans Øine. Indgangen til denne Buchvælvning var bevoxet med unge Roser. Fra Væggene glimtede det rødeste Guld, og mellem det allehaande andre Metaller. De purpurrødeste Rubiner besprængte Væggene, og deriblandt allehaande Koraller og Krystaller af blegere og stærkere Farve. Men hvad der var det Forunderligste: giennem Ridserne paa Klippen snoede sig paa en fast utrolig Maade Vinranke med modne Druer, der i Rødme og Storhed kappedes med Rubinerne i Fjeldet. Endelig, hvad der fuldkommen forherligede og fuldeendte det skønne Syn, var Morgensolen lige overfor paa Himlen, som i det samme steg op af Havet for den anden Indgang af Hulen, og oplyste det alt med sin luende, liflige Glands. Baulundur udhuggede nu en stor Guldslump; men det varede længe, inden han kunde forlade Bierget,

thi han blev ikke mæt af at betragte den skønne Hule og af at spise de søde Druer. Endelig gik han dog, og Klippen lukkede sig hurtig til efter ham. Nu smeddede han et saare skönt og fagert Brystpandsjer, hvilket han prydede med et Smykke af røde Edelstene. Dermed forgik en Tid. Da nu Baulundur var færdig, tænkte han en Morgen: „Hvordan mon det gaaer mine Brødre?“ Erindrede sig ved den Leilighed det Tegn, de havde sat ved Udgangen af Stoven paa hiin Side; gik altsaa derhen, hvor de havde traadt Sporrene. Da han nu kom did, hvor Eigil havde sat sit Spor, da fandt han hele Pladsen oversvømmet med Vand, i hvilket Himlen speilte sig. Stedet derimod, hvor Slagfidur havde sat sit Mærke, var ikke alene tildækket med Muld, men ud af Muldet var allerede fremsprunget en Hoben unge, bløde Græsstraae. I et Birketræ ved Siden af dette Sted sad der en Drossel; og hvergang der rørte sig en sagte Vind, saa at Vandplasen og det unge Græs bølgede, hævede den sin Røst, og sang heel seljont og sørgeligt. Heraf saae da nu Baulundur tydeligt, at begge hans Brødre paa en ynkelig Maade vare omkomne; gik altsaa med et tungt Hierte tilbage til sin Hytte, og tænkte paa Veien ved sig selv: „Jeg sagde dem det vel!“ hvorved Taarene trillede ham ned ad Kinderne, og han kunde den ganste Dag hverken æde eller drikke for Sorg og Drøvelse. Dagen derpaa gik han i Bierget igien, og hentede mere Guld, og gav sig derpaa til at indrette sig et ordentligt Værksted, for paa denne Maade at oppebie de ni Mars Udløb. Han smeddede nu allehaande kostelige Klenodier og Vaaben, og blev

inden kort Tid berømt over det hele Land for sin Kunst og sin Rigdom. Naar han var færdig af at gjøre andet Arbeide, smeddede han Guldringe, som han trak paa et Bastbaand, og spændte hen under Loftet. Hvergang han havde faaet en Ring færdig, og trak den paa Baandet, tænkte han paa sin Hustru Alvilde, hvor fagert disse Ringe vilde klæde hendes spæde Fingre og trinde hvide Arme, hvis hun endnu var hos ham. Disse Guldringes Antal beløb sig tilsidst til syv hundrede.

Paa den Tid regierede udi Sverrig Konning Midudr; han var en liden og mager Mand, bleg i Ansigtet, og med Øinene dybt inde i Hovedet. Han var berøgtet over det ganske Land for sit misundelige og avindsyge Sind. Der gik ham Intet mere til Hierte, end naar han hørte, at en af hans Naboer havde udmærket sig ved svare Bedrifter eller Giesmildhed. Han havde dræbt trende herlige Skialde med egen Haand, fordi de frimodigen havde sagt ham, at han digtede flette Viser; thi da Midudr var berøvet al Mandighed og Kraft, og slet Intet besad af fortræffelige Egenskaber, saa var ogsaa hans Hierte qvindligt og forsængeligt, saa at han, skjøndt han paa Siæl og Krop var heel afmægtig, dog vilde gielde for en drabelig og forstandig Herre.

Denne Konning havde aldrig saasnart faaet Nys om Baulundurs store Rigdom og Liggendefæ, førend Blodet steg ham op i Ansigtet, hvorpaa han blev ganske bleg, og skælvede over alle sine Lemmer. Thi han fattede strax det Forsæt, at stille ham ved alt sit Gods; men da han tillige var en stor Miding, saa

indjog Frygten for at sætte det i Bærf ham denne Rædjel og Bævelse. Efter at altsaa den første Rystelse havde lagt sig, kaldte han paa en af sine fornemste Hirdmænd, og sagde: „Jeg er kommen i Erfaring om, at der skal opholde sig en Mand, Baulundur kaldet, i mit Rige, som er bleven vide berømt for sin store Rigdom paa Guld og Sølv. Ligeledes har jeg hørt, at han skal overgaae alle Andre i at smedde det ud til Baaben og kostelige Menodier. Da jeg nu fuldvel veed, at han er kommen til mit Land som en arm Biergfin, saa er jeg fast vis paa, at han har faaet denne Skat ved Røveri, eller ved Trolddom og Finnekunster; er derfor min Villie, at du tilfiger de Stærkeste af mine Drabanter og gode Mænd, at de klæde sig i deres Jernbrynier, paa det at vi i Nattens Stilhed kunne ride til Baulundurs Gaard og bemægtige os hans Gods, samt gribe hannem.“ Hirdmanden svarede hertil: „At du, Konning Midudr! vil gribe en Troldmand eller Røver, finder jeg Intet at udsætte paa; kun tyffes det mig seljomt, at du opbyder en heel Skare mod en eneste Mand. Thi har han ingen overnaturlige Kræfter, da kan vel een af dine Mænd raade med ham; men er han ved Seid eller anden Kunst jettestærk, da kunne vi Intet udrette mod ham, om vi end vare nok saa mange.“ Konning Midudr vidste Intet at svare hertil, blev derfor saare vred, greb sit Sværd med baade Hænder, og hug det imod Hirdmandens Pande; men da Kongens Arm var svag, og Hirdmandens Pande haard, faldt Sværdet uden synderlig Virkning tilbage igien. Da Konning Midudr saae, at det Intet vilde hielpe, greb han i Hast til sit Spind, og giennemboiede den

forbødne Bersærts Indbolde, hvorpaa han strax faldt død til Jorden. Da det var steet, kaldte Kongen paa sine Mænd, og fortalte dem, hvad han havde i Sinde, i det han tillige pegede paa den døde Hovmand, for at lade dem vide, hvad den havde at vente, som satte sig imod hans Villie. Dette gjorde et stærkt Indtryk paa alle Kongens Mænd, hvoriblandt de Fleste vare feige og frygtomme, ligesom han selv, hvorfor de ogsaa samtligen lovede at staae ham bi til den sidste Blodsdræbe.

Da nu altsaa Solen var gaaet ned, klædte de sig i Fjern, og giordede deres Gangere, paa hvilke de satte sig med blanke Spiud i Hænderne, og rede derpaa langsomt hen til Vaulundurs Gaard i Ulfsdalen. Konning Midudr var meget urolig paa Veien; thi det var Maanfin, og hvergang de blanke Spiud glimtede i det blege Lys, bævede hans Hierte af Frygt for at blive forraadt. Komme de da saaledes til Vaulundurs Gaard, som stod aaben; hvorpaa de listede sig sagteligen ind i Huset, som var tomt og øde, og funde de Ingen. Da der nu Ingen var, og Kongens Dine strax forblindedes af det møgle Guld, besol han en af sine Mænd at tage Bajtbaandet ned fra Loftet, hvorpaa de syv hundrede Ringe vare trufne. Disse betragtede han med sær Glæde, stak den skønneste paa sin Finger, og bød dem derpaa hænge Baandet op igien, og skiule sig omkring i Krogene, hvor de skulde oppebie Vaulundurs Hiemkomst.

De havde ikke ventet meget længe, før de hørte en Mand komme gaaende med tunge Skridt giennem Gaarden. Konning Midudr sagde: „Nu hører jeg

Baulundur komme. Der skal Førlighed og Styrke til at træde slige Skridt. Tager eder derfor vel i Agt, at Ingen af eder geraader i Fare ved at overile sig; og byder og befaler jeg her ved min kongelige Magt, at Ingen maa røre sig, førend jeg giver Tegn dertil, eller det skal koste hans Liv."

Baulundur kom nu ind ad Døren med en Bjørn paa Ryggen og et Spiud i Haanden, hvoraf Blodet endnu randt. Han havde jaget den hele Dag, og kom nu hjem ved Midnatstide, hungrig og træt, for at holde sin Madvere. Thi han havde den ganske Dag intet Bilde truffet, hvilket kom deraf, at alt som han var kommen ind i Skoven, hvor den var tykkest, havde han begyndt at tænke paa sin kære Hustru Alvild og paa sine Brødre. Træt havde han sat sig paa et Klippe-stykke med Haand under Kind, for at overgive sig til sine Betragtninger i uforstyrret Mag; en Bjørn, som sprang frem af Krattet, vakte ham, den havde han dræbt, og kom nu saaledes tungsindig og belæstet hjem. Da han altsaa havde flaaet Huden af Bjørnen, pustede han Gloderne op paa Arnestedet, og lagde tørre Riis og Qviste dertil, saa at der inden kort Tid stod en høj Vue. Derpaa tog han et Guldhorn, fyldt med Bjørnens Blod, og kastede det paa Jlden for Odin og Thor; da han det havde gjort, tog han en Birketrands af sin Hielm, som var indflettet med blodrøde Granbær, den lagde han ogsaa paa Jlden, og offrede Freia den. Gav sig derpaa til at hugge Skinkerne fra Bjørnen, hvilke han satte paa sit Spiud, og stegte dem, til de havde nok. Da det var gjort, hentede han en Staal med Miød, hvorpaa han holdt sit Maaltid, og

draf sine Brødre, Eigils og Slagfidurs, Minni, som han altid pleiede. Derpaa spillede han Biørnehuden ud med Træpinde, at den skulde tørres for Vinden. Da det var skeet, steg han op, og tog Vastbaandet ned fra Loftet, og talte Ringene. Da nu een af disse manglede, og fast den bedste, blev Baulundur heel forundret; thi han boede affides mellem Fjeldene, og havde der været Røvere, meente han, saa havde de vel taget dem alle. „Er maaskee min Hustru Alvilde kommen tilbage, og giver sig først tilkiende ved dette Tegn,“ tænkte han, „paa det at Glæden skal ikke pludseligen dræbe mig?“ Med disse Tanker strakte han sig hen paa sit Leie, for at vente. Men da Intet rørte sig, sagde han: „Indtil Freia igien sender mig sin glædebringende Mø Snos til Husværelse, overgiver jeg mig i din Vold, blødarmede Siofn!“ Hvorpaa han strakte sig hen ad Løibænten, og sov roligt ind.

Da nu Konning Midudr mærkede, at Baulundur sov hardt nok, jneg han sig frem med sine Mænd, og beføl dem at spænde ham i Jern og tunge Fodboier, hvilket de ogsaa strax efterkom, saa at han ikke kunde røre sig, da han vaagnede. Baulundur blev overvætt, forundret, da han mærkede, hvorledes man havde medhandlet ham, samt saae sig omringet af saa mange bevæbnede Mænd. Han troede, det var Røvere, og raabte derfor: „Kommer I for at hente mine kostelige Guldsmykker, da tager dem frit, og lader mig løs igien; thi jeg lover eder, at jeg aldeles ikke skal modsætte mig eders Daad, hvilket vel desuden kun lidet vilde gavne mig, da I ere saa mange, og jeg kun een.“ Konning Midudr svarede: „Store Løfter og

jledste Ord gav Lofe i Jotunheim; men Jetterne svog
 han dog tilsidst. Ikke er jeg nogen Røver eller Sti-
 mand, som du maaskee formasteligen holder mig for
 at være, men Midudr, din Konning og Herre." Baulundur
 svarede: „Stor Være og Værdighed beviser I
 min Hytte med saa ædelig en Giest, Herre min! Men
 hvi slutter I mig udi Bolt og Jern, som en Aldgier-
 ningsmand?" Midudr svarede: „Jeg kiender dig
 fuldvel, Baulundur! Fattig komst du herved fra
 Finmarken til mit Land, og nu eier du bedre Drikke-
 far og Menodier, end Midudr i sin Sal. Hure gaaer
 det til?" Baulundur sagde: „Er jeg paa Thinge færret
 for noget Røveri eller Hærværk, da gjør I vel i at
 føre mig bunden til Taarnet; men er jeg ikke det, hvi mis-
 handler I mig da?" Midudr svarede: „Rigdom kom-
 mer ikke af sig selv; haver du ikke røvet dit Gods, da
 est du en arg Trolldmand, som Snildhed byder mig
 at have et vaagent Die med." Baulundur sagde:
 „Var jeg en Trolldmand, da var det mig en let Sag,
 hurtigen at sønderbryde disse Vænter. Jeg veed ikke,
 at jeg forsætliggen haver berøvet Noget Noget; er det
 saa, da er jeg villig til at give det tifold igien. Hvad
 for Resten Gudernes milde og beshunderlige Gaver an-
 gaaer, da gjør intet Menneske vel i at misunde
 dem; thi ligesaa lidet lade de sig meddele, som de
 lade sig berøve. Er derfor min Begiering, o Konge!
 at du lader mig løs, og vil jeg købe min Frihed saa
 dyrt, du skatter den." Midudr vendte sig til sine Mænd,
 og sagde: „Jeg vil ikke længer høre paa hans arge-
 listige og forvorpne Ord. Fører hannem bort!" Da
 Kongen havde sagt dette, førte Drabanterne Baulundur

afsted, som rolig fandt sig i sin Skiebne, da han saae, det intet nyttede, at sætte sig derimod. Guld og de kostbare Stene førte de ligeledes bort, og Konning Midudr beføl, at disse skulde bringes ind for hans Hustru, Dronningen. Men Vaulundur lod han fæste ned i et Taarn, vel femten Favne under Jord.

Dronningens Dine bleve fast som forblindede ved at see den store Rigdom og den skønne Glands af de mangfoldige Edelstene. Kongen skienkte hende mange Smykker og dyrebare Klenodier; sin Dotter Baudvilde gav han den første Ring, han havde draget af Bastbaandet. Selv glædte han sig meget ved at eie Vaulundur's herlige Sværd, hvis Fæste, der var hamret i Skikkelse som Asa-Thors Stridshammer, hiin Miølnir, var besat med de kosteligste blaa Edelstene, hvilket før er sagt. Da nu Kongen spurgte Dronningen en Dag i Qvæld, som hun sad og slog Harpen i sin Fruer-stue, hvad hende tykkedes bedst at gjøre ved Vaulundur, da han ikke holdt det raadeligt, at dræbe ham, men heller at bruge ham til at forfærdige allehaande kostelige Sager, saa qvad hun sit Svar ved Harpen saaledes:

Hans Tænder sikkert vædes,
Naar Sværdet sit han skuer,
Og naar han paa Baudvild
Ringen fiender.
Da skule vist hans Dine,
Som paa den værste Slange.
Skærer sønder

Hans stærke Gener,
Og sætter ham siden
Paa Sævarsted!

Dette Raad fandt Kongen viseligt. Sævarsted var en Holm, som laae nær inde ved Landet i en Bugt, hvorpaa der stod et gammelt rødt Taarn fra utænkkelige Tider, bevoxet med Svampe og Mos. Til dette Taarn førte Kongens Trælle Baulundur, efter at de først havde overfåaret hans Ankelsener efter Dronningens Befaling. Her gave de ham hans Smedde-Værktøi, og indsatte til ham de Rister med Guld, som vare fundne i hans Giemmer. Og maatte han nu saaledes fra Morgen til Aften smedde kostelige Drickekar, Hjelme og deslige for Kongen. Ingen, uden Kongen selv, turde seile over til ham paa Den, da Midudr frygtede for, at Andre skulde forkomme Noget af Skatten, hvis han sendte dem did.

Her sad nu Baulundur henved et Mars Tid, og arbeidede ufortrøden, thi kun ved at arbejde glemte han den Mismod og Kummer, som indvortes fortærede ham. Konning Midudr havde befalet ham, inden en vis Tid at smedde en fuld Rustning af pure Guld. En Dag sad han og arbeidede paa Skioldet, i hvilket han havde udarbejdet adskillige af Aernes Bedrifter; paa eet Sted sad nemlig Odin høit paa Glidstiaf, og saae ud over al Verden; paa et andet Sted traadte Frigga ind med sine Diser i Balhalla blandt Einheriarne, der sadde rundt omkring paa Egebænkene, og drukte af store Guldhorn; paa et andet Sted havde han meget kunstigen udgravet Thors Fiskeri paa Ha-

vet, hvorlunde han forfærdede Ymer Ræmpe med at trække den store Orm Formungarder op med sin Krog. Men da han nu vilde forestille Freia, siddende i Folkvangur mellem de Elskende, og i Freias Ansigt grandgiveligen havde udtrykt sin kiære Hustru Alvildes Naalyn og Skikkelse, da brast pludselig Taarerne ud af hans Dine, saa at han ikke længer kunde see at arbejde, men maatte nedlægge sin Gravstikke. Da han derpaa nogenlunde var kommen til sig selv igien, saa at Graaden ikke længer qvalte hans Stemme, da raabte han med høi Røst: „At, min skionne og inderlig elskede Hustru! skal jeg, om ikke før, saa dog efter Døden, favne dig i mine Arme hos Freia i Folkvangur? Hvor est du nu, min Valkyrie? At! hvis du saae mig i denne ynkkelige Tilstand, vilde du da vel elske mig endnu? Nei, nei, det vilde du sikkert ikke. Thi fra en stærkt og velbaaren Ræmpe er jeg bleven forvandet til en usjel, lemlæstet Træl. Her sidder jeg, sort af Kul og Støv, med Dinene røde af Røg, med Armene udmattede af Arbeide, lænket til en Steen, med overskaarne Ankelsener. Mine Brødre ere paa en ynkelig Maade omkomne. Med Harmen maa jeg see paa, at den Ridning Konning Ridudr brammer med mine Rigdomme, og høster Frugten af min sure Sved. Intet uden Haab om Hevn har hidindtil opholdt mit Liv; men lidt efter lidt betages mig ogsaa dette Haab, thi vil jeg derfor ogsaa som snarest gjøre en Ende derpaa.“ Som han havde sagt disse Ord, greb han til et Sværd, han selv nylig havde smeddet, og vendte Odden deraf imod sit brede og lodne Bryst. Da hørte han en Fugl synge meget lifligt og velslingende

uden for Jernstængerne paa hans Vindue. Sommer-aftenen var rolig og klar, og Solen, som dalede, faldede, som til et Farvel, sit røde Skin giennem Aabningen paa den tykke Muur ind i Fængselet til Baulundur. Han fik Lyst til endnu en Gang at betragte Naturen for sin Død, rejste sig derfor, og steg op paa Stenen, hvortil han var lænket; paa den Maade naaede han Vinduet, fra hvilket han havde en fri Udsigt. Havet gik lige op til hans Fanger-taarn. En Jordtunge af Landet kunde han see, hvorpaa der stod et Bondehuus, hvor Husbonden sad med sin Kvinde og sine Børn uden for Døren. Lige overfor gik Solen ned i Havet, og i dens røde, liflige Stier tumlede og varmede sig de kolde Bølger. Smidlertid sang Fuglen bestandig paa Taarnet over Vinduet. Baulundur var jaare underlig i Hu. Det var denne fagre og milde Egn, der ligesom havde loffet ham ned fra det farveløse, kolde Finmarken, og paa denne Maade været Aarsag i hans Brødre's og hans egen Undergang, fordi de havde fulgt denne Drift. Med Hovedet nedstunken paa sine Arme laae han længe maalløs og tankefuld saadan i Vinduet, og stirrede hen ad Havsladen. Han havde mange forvirrede Tanker. Da han kom til sig selv igjen, var det, som om hans Siæl havde gjort en lang og besynderlig Rejse, hvoraf den havde glemt det Meste. Han stirrede atter ud paa Havet. Dets Bølger vare ikke længer røde, men for-sølvede; thi Maanen stod høit paa Himlen. Langt borte, hvor Havet var lysest, saae han Noget tumle sig. Det svømmede nærmere og nærmere. Da det kom heel nær, saae han, at det var en Havsrue, der til Bælte-

stedet var at see til som en deilig ung nøgen Qvinde. Hendes lange sorte Haar vare indflettede med grønne Siv, hendes Dine vare blaae, som Havet, og hendes fulde Loffer og Bryster bølgede blidt, som det. I sine hvide Hænder havde hun en Strængeleg, hvorpaa hun spillede. Det klang heel synderligt, og blandte sig med Bølgerne's Risten, med Maansfinnet og Fuglens Sang. Vaulundur stod ubevægelig. Da hun kom lige ind under hans Vindue, holdt hun stille, hævede sin Røst, og sang:

Hvi frygter den Ræmpe,
Hvem Mornen er god?
Kan Modgang neddæmpe
Hans glodende Mod?
Den røde Karfunkel,
Er den da saa svag,
At taaget og dunkel
Ham synes hver Dag?

At! herlige, skønne
Er Farverne hver.
Sødt qvæger det grønne
Husvalende Skær.
Og Valhallas Dyse
Selv Blikket laer staae
Saa fro paa det lyse,
Høithvælvede Blaa.

Men Skyn fremkommer—
Da synes det i Løn.

I venlige Sommer
 Kun Skoven er grøn.
 Saa gierne de blaane,
 Lustbuen og Elv;
 Men Glandsen de laane,
 De har den ei selv.

Hvad aldrig bortdøde,
 Hvad aldrig forgaaer,
 Er Luen hiin røde,
 I sig den bestaaer.
 I Alt den sig mænger,
 Fra Solen nedfaldt;
 Til Intet den trænger,
 Nødvendig for Alt.

Alt, Skiebne! du isner.
 I Livet er Frø,
 Som spirer, og visner,
 Som Blomster og Hø;
 Som tørres, forvildes
 Af skadeligt Krat,
 Og knækkes, og hildes
 I bælmørke Nat.

Den salige Ræerne,
 Som Odin har lagt,
 Som Hornerne værne
 Med Omhu og Vagt,

Som Stormen ei^t tvinger,
Som rolig^t fremgroer,
Til fiæf den udspringer —
Er fielden og stor.

Med Diger og Pæle
De standse dens Bei;
Men reent den at qvæle,
Det mægte de ei.
Snart atter den sfuer
Med hvirvlende Top
Og sfjønnere Luer
Mod Himmelen op,

Og bryder sin Larve
Med flammende^t Hav,
Og bryder hver^t Farve
Staae frem af sin Grav.
Og Kiærlighed iler,
Fra Himmelen^s Skyer,
Og Sommeren smiler,
Og Vinteren^s skyer.

Da Havfruen havde sfjunget denne Sang, saae hun op til Baulundurs Bindue, og smiilte blideligt til ham, hvorpaa hun svømmede hen ad Havfladen, som en Svane, endnu bestandig gribende i Strængelegen. Da hun var kommen et temmelig langt Stykke ud paa Dybet, dukkede hun ned; hvorpaa Fuglen fløi bort fra Binduet, og Maanen dalede bag Skoven. Baulundur

lagde sig derpaa til Hvile med et roligt Hierte, heel styrket ved Havfruens Sang.

En Dag kom Konning Midudr i Baulundurs Fængsel, og fandt blandt Andet de trende Nøgler. Da nu Kongen forlangte at vide, hvortil de vare, og Baulundur ikke vilde ud dermed, blev Kongen tilsidst saa forbittret, at han tog en Øxe, og truede med at fløve Baulundurs Hoved, hvis han ikke jagde ham det. Nu maatte han da gaae til Befiendelse, og sige deres besynderlige og høistfortræffelige Egenskaber. Herover blev Kongen heel glad, og tog Nøglerne med sig, i den Hensigt med det første at undersøge, om det virkeligen forholdt sig saa. Da han altsaa var kommen hjem, gjorde han strax Anstalter til Reisen op i Biergene, og begav sig saa Dage derefter paa Veien. Da han nu var kommen til det Sted, som Baulundur havde betegnet ham, deelte han sine Folk i trende Hobe, jendte derpaa de tvende af disse et affides Sted hen, og besluttede saa, med den ene Hob at gaae ind i Bierget, dersom Kobbernøglen ellers vilde gjøre sin Virkning. Til den Ende gav han den til en af sine dristigste og fortroligste Mænd, hvilken han befalede at sætte den imod Biergvæggen. Da nu denne havde efterkommet dette, revnede til deres store Forundring Fjeldet sonder fra oven til nedan. Men da Kongen befalede sine Mænd at gange did ind, da var det nær gaaet dem alle galt. Thi Jorden, som lod til at være bevoxet med grønne Urter, var ikke Andet end et bundløst Rier, hvorudi strax adskillige af hans Mænd styrtede, og først den, som havde Nøglen i Hænde. Af dem, som ei kvaltes i Rieret, omkomme Nogle

paa en endnu mere ynkelig Maade. Thi grønne Edderslanger, som hang under Loftet i Form af Krystaller, dryppede deres Gift ned paa dem, hvilket opløste deres Jernbrynier, og trængte ind i deres Legemer, saa at de pludseligen maatte opgive Manden. Kun med Nød og neppe slap Kongen og nogle saa af hans Mænd med Livet; thi de havde holdt sig længst tilbage. Da de vare komne ud, lukkede Bierget sig pludselig. Konning Midudr var over denne selsomme Begivenhed bleven saa svag af Skræk, at hans Mænd maatte bære ham hen paa Møsset under et stort Træ, hvor han endelig kom til sig selv igien. Derpaa sagde han: „Det er vel, at Ingen i de andre to Hobe har været med, eller veed Noget af Udfaldet; thi skøndt jeg for al Verdens Guld ikke selv end een Gang vilde sætte mit kongelige Liv i Fare for disse Gøglerier og Trolddomskunster, saa er dog Begierligheden hos mig efter at vide, hvordan det vil gaae, naar man bruger de andre tvende Møgler, saa stor, at jeg hverken kan eller vil dæmpe den. Tag du derfor, min gode Ven Storbjørn! disse Møgler, og giv hver Hob sin, og siig dem, det er min Villie, at de skal forfare, ligesom jeg haver begyndt; men mag det saa, at den ene Hob ikke seer Udfaldet af den andens Foretagende!“ Storbjørn sagde: „Giv mig kun Møglerne, Herre Konge! Og skal jeg vel vide at mage det paa det Bedste. Og om end Troldene nok saa argeligt have deres Spil, saa frygter jeg dem dog ikke, og vil selv være med.“ Dette tyktes Kongen vel at være. Gik derpaa Storbjørn bort, og kom til de andre tvende Hobe, og sagde dem Kongens Bud, hvorpaa den ene blev tilbage igien,

men den anden gik med Storbjørn til Fjeldet. Da de nu vare komne derhen, gav Storbjørn Jernnøglen til Een af Mængden, og bad ham sætte den mod Bæggen; og da nu Bæggen efter Sædvane var revnet, beføl han dem gaae ind. Men neppe vare de Halve af dem gangne ind i Hulen, førend en Biergstrøm, skummende og med megen Vælde, som en blaa fraadende Slange, styrtede sig frem, saa at de Fleste druknede, og paa denne Maade maatte lade deres Liv. Nu sagde Storbjørn, at de, som vare blevne tilovers, hvilke kun vare faare faa, skulde begive sig hen til Kongen og sige ham, hvordan det var tilgaaet, samt blive der; men selv gik han til den tredie Hob, og vandrede med den til Klippen, og gav en Mand Nøglen, og beføl dennem at gaae dristelig frem, men selv holdt han sig mellem de Bageste. Da nu Fjeldet var revnet, bød han Mændene gaae ind, og saa gjorde de. Og mærkede de til intet Ondt; men Bæggene vare overalt rigtbesprængte med Guld og røde Edelstene. Da nu Storbjørn mærkede, at der ingen Fare var paa Færde, men tværtimod saae det meget Guld, som forblindede hans Øine, glemte han al sin Frygt, og gik ind i Fjeldet med de Andre. Føer der da pludselig med meget Bulder og Brag i store Bugter og Krumninger en blodrød Lue frem, med Røg foran sig, ret som en sprudlende Drage, og qvalte og fortærede dem alle, uden en eneste Træl, der ikke turde gaae ind med, og som nu kom tilbage til Kongen, og fortalte, hvad hændet var. Da Konning Midudr havde hørt dette, beføl han strax sin Hest at fremdrages, samt sin liden

tilbageblevne Flok at skynde sig hjem med ham over Hals og Hoved til Kongsgaarden.

Imidlertid havde Baulundur siddet rolig og usfortrøden i sit Værksted paa Sævarsted; og da Kongen havde befaleet ham at smedde en Rustning af pure Guld, inden han kom tilbage, saa havde han hverken hvilet Dag eller Nat. Paa denne Maade havde han da nu ogsaa bragt et Harnisk, en Hielm, et Skjold og et Par Brynhoser til Veie, hvis Lige ikke vare seete. Kongen havde ogsaa ladet indbyde mange mægtige og velbyrdige Mænd til sin Gaard, den Dag han kom hjem, i den Tanke at forfærde alle Tilstedeværende med det store Bytte af rige Skatte, som han haabede at hente sig. Til den Hensigt var ogsaa Guldrustningen bestemt. Da nu Konningen kom hjem, mødte ham Dronningen, hans Hustru, og Baudvild, hans Dotter, ved Borgeled, og fortalte ham, at Salen var fuld af fornemme Giester, spurgte ham tillige heel begierligen, hvordan Sagen var løbet af, og om han havde gjort et godt Bytte. Tillige sagde de ham, at Guldrustningen var færdig, og laae i Baabehuset, hvor han kunde drage den paa, inden han traadte ind for Giesterne. Kongen var knap paa Ord, sagde, at det var vel, og at de kun skulde gaae ind, han vilde komme bagefter; siden skulde de faae Alting at vide. Derpaa gik Dronningen ind i Salen med sin Dotter, og skienkte for Giesterne; men Kongen ganger ind i Baabehuset, og drog paa sig Rustningen, og satte Hielmen paa sit Hoved, der var saa tung, at han neppe mægtede at bære den. Derpaa tog han det gode og fortræffelige Sværd, som Baulundur forhen havde gjort, hvoraf

Haandsfanget var besat med de blaa Edelstene; gif saa ind i Salen blandt Giesterne, og satte sig i Høisædet. Over dette Syn bleve Jarlerne og de øvrige Kæmper saare forbausede, og troede de fast at skue Thor fra Thrudvanger, da Kongen traadte ind; men da de skuede nøiere til, bleve de snart satte ud af denne Bildfarelse, thi hans Ansigt, som var lidet, magert og blegt, havde Intet tilfælles med den drabelige Strids gud uden Indfatningen. Smidlertid forundrede de sig meget over den rige Pragt, saavel som over de Smykker og Edelstene, hvormed Dronningen og hendes Dotter vare prydede, hvilket især flædte den Sidste vel, som var saare skøn, men hoffærdig og grum, som Moderen. Da de havde holdet et prægtigt Maaltid, og Miodhornene vare vandret lysteligt bænkom adskillige Gange, bleve de alle muntre, og bade Kongen at sige og vise dem Ophavsmanden til denne kostbare og meget kunstige Pragt. Da nu Midudr havde drukket meget, og saaledes mistet endeel af sin sædvanlige Mistænkelighed, og da han desuden higede efter som snarest at kunne udføre den Hevn, han havde tiltænkt Baulundur for sit mislykkede Foretagende og det Nederlag, han havde lidt paa sine Mænd, saa overantvordede han Røglen til Fangetaarnet til en Jarl, som Eivind hed, samt tvende andre Mænd, og besol dem at bringe Baulundur hid, læggende den Udvarsel til, at hvis der manglede et Gran Guld, naar han kom der næste Gang, da skulde det komme dem dyrt at staae. Ligeledes besol han dem at udrette hans Befaling som skyndeligst. Kongens Mænd ginge altsaa, og satte sig i Baaden, og fore over til Sævar-

sted. Paa Veien faldt den Ene af dem i Vandet af Drukkenskab, ham lode de Andre ligge, for ikke at spille Tiden, og komme jaaledes i Hast til Fængselet, hvor de funde Baulundur beffæstiget med at arbejde, som sædvanlig. Toge de da og bunde Hænderne paa ham, og lagde ham i Baaden, og førte ham i Hast til Kongens Gaard; der bare de ham ind, jort af Kul og Støv, som han var, og satte hannem til Stue for Giefterne. Hvorpaa Eivind Jarl gik frem for Kongen, og sagde: „Have vi jaaledes efterkommet din Villie, og ville vi nu skynde os tilbage, for at tage Guttorm op, der faldt i Søen, men som vi lode ligge, til vi havde fuldført vort Erinde, for ikke at gjøre dig Tiden lang, Herre Konge!“ Midudr sagde: „Vader hannem ligge! Er han ikke druknet endnu, drukner han aldrig. Men for eders Guldskab og Hengivenhed for mig modtager disse Gaver!“ Hvorpaa han hængte dem hver en Guldkæde om Halsen. Giefterne forundrede sig meget over den frogede Krøbling, der funde gjøre saa mange mærkelige Ting. Midudr sagde: „Denne Dverg har engang været en statlig Kæmpe, før og velbaaren; men jeg har gjort ham træet af at staae sin hele Livstid.“ Dronningen og hendes Dotter forhaanede ham ydermere, og sagde: „Ilde skulde de finste Møer lide saa magelig en Beiler, Baulundur! og ilde vilde du nu være stedt i Kamp med de overstaarne Haser.“ Baulundur sad ganske stil, og taalte rolig alle disse Forsmædelser, indtil en af Kongens Sønner tog et Stegebeen, og kastede ham det i Panden. Da blev Baulundur vred, greb det igien, og hug det til Midudr, saa at Fæderen, hvormed Kongen

havde fastspændt Hielmen, brast, og den saldt ham af Hovedet. Giefterne sagde, at det var en drabelig Gierning af en Krøbling, og bade Kongen, at han skulde lade ham føre med Fred tilbage til sit Buur. Men nu reiste Kongen sig, og sagde: „Ondt haver han alt noksom bedrevet, og er det Tid, at han nu ogsaa faaer sin Straf.“ Fortalte dem derpaa sin hele Reise til Bierget, og alt det Røgleri, som der havde mødt ham, samt sine Mænds onde Skiebne. Da Giefterne det hørte, sagde de, at det var billigt, sli- en arg og skadelig Trolld fik en skiellig Straf. Hvor- paa Midudr sagde: „Det kunde jeg berøve ham Livet; men liden vilde denne Straf være, da en saa uselig Krøbling maatte ansee det for en stor Lykke, at døe. Da jeg desuden endnu haver af Guld et klæffeligt Forraad, saa vil jeg lade ham leve, for at bruge ham; men for at han dog ikke skal sige, at han ustraffet har tilført mig saa stor Skade og Forsmædelse, saa fører ham bort, mine Trælle! og stiunger ud hans ene Die, thi han kan vel herefter arbejde ved eet Øjs.“

Alt hvad nu Baulundur søgte at bevidne sin Ufskyldighed, saa hialp det ham plat ud Intet; ja Baudvild, Kongens Dotter, var saa forbittret, at hun selv tilbød sig at stiunge hans Die ud, da hun var øvet i Lægekunsten, og forstod sig vel paa at forbinde Saar.

Baulundur blev bragt ud i et andet Kammer af- sides, og bundet fast, at han med Hovedet ikke kunde bevæge sig; hvorpaa Baudvilde med et blankt Jern kom frem, for at udstikke hans Die. Da nu Baulundur saae hende komme, og mærkede, hvad hun havde i

Sinde, da hævede han sin Stemme, og sagde: „Arm og ussel er jeg tilvisse bleven, siden jeg kom i Konning Midudr's Bold; og vel troer jeg, at han lader det ikke blive derved, thi større Miding, end han, findes der ikke paa den hele Jord, hvortil ogsaa Naturen har tegnet ham, da den gav ham det grumme og skændige Mafsyn. Men du, o Mø! vær ikke Freia, som laante dig sin Skønhed, ved at træde den bruneste Trolldhej i Niflheim ind i Embedet. Det sømmer sig din fagre og saare hvide Haand at fatte om en Rose, eller en anden af de smaae Blomster, som vore paa Marken, og ikke at føre et saadant skammeligt Morderstaal, hvormed du nu truer mit Dø. Lad dig derfor bevæge af min Bøn, thi til dig værer det mig ei at bede, og lemlæst mig ikke mere, end jeg allerede er lemlæstet. Jeg strænger dig høit ved alle Guderne, at jeg er uskyldig i din Faders Gienvordigheder i Dag.“ Skøndt nu vel slige Ord burde have rørt den meest glubende Bjørn eller Ulv udi Skoven, og bragt den til Medlidenhed, meget mere et qvindeligt Sind, saa havde de dog aldeles ingen Magt over den grusomme Kongedatter, der, ligesom en giftig Slange med truende Braad, nærmede sig, for at give hannem det smertelige og forsmædelige Saar. Efter at hun altsaa først havde befalet en af Trællene at holde med Haanden over hans andet Dø, da hun ikke kunde taale hans skarpe og med Undergang truende Blik, saa stak hun Døet ud, og lod det falde udi et lidet Guldbæger, hvilket hun bragte ind for Kongen, efter at hun først havde forbundet Saaret med lægende Urter. Fra dette Døeblik taug Baulundur stille, og sad i dybe

Tanter, hensiunken i sig selv; hvorpaa Trællene atter førte ham over til Sævarsted.

Da nu Baulundur igien sad overladt til sig selv og sit Arbeide, med eet Die over den ene, og et blodigt Saar over den anden Kind, da sukede han, og sagde: „Ti Gange værre, end før, er jeg nu tilredt. Mere og mere lemlæste de mig, og min Harm bliver daglig ligere en Qvindes afmægtige Forbittrelse. Hvad Havfruen sidst sang om Farverne, oplivede min nedsiunkne Siæl med et dunkelt Haab; men Nidudrs Nidingsfærd og hans Datters Grumhed har udslettet det igien, og er mit eneste Ønske kun nu, ved en hurtig og brad Død at komme til Odin i Valhalla, eller i det mindste med de forløste Trælle til Thor i Thrudvanger. Men først, I trende dybtstirrende Møer: du, Urd! og du, Varande! og du, Skuld! Hevn, Hevn over Nidudr og hans ganste Huus!“

Maa nu vel dette gamle og ærværdige Sagn, hvis fjerne og halv hændede Toner jeg, saa godt det stod til mig, har samlet i min Siæls Dre, og udfyldt med hvad en indvortes Stemme sagde mig var udslettet af Tidens Haand — maa nu vel det ansees for et besynderligt Speil paa Livets underlige Spil med sig selv; saa at hvad der bærer Spiren til Fordærvelse i sig selv, vel maa gaae til Grunde, hvad derimod lever i en bestandig Fred med sig selv, og hvis Fiende kun indvortes er sat, det fejrer tilsidst, naar det med Taalmod og Sindighed udholder Nødens Time.

Det hændte sig nemlig engang, som Baulundur sad om Natten i de sædvanlige bedrøvelige Tanter, da han ikke kunde sove, at han fra sit Vindue saae

tvende røde Uhs langt ude paa Søen, som bevægede sig op og ned hen imod hans Taarn. Da han mærkede det, sagde han: „Sikkert er dette atter noget af Mattens Blindværk, som kommer for med uforstaaelig selsom Sang at bevæge mig til at beholde Livet og saaledes længer at bære min Ulykke.“ Mens han gjorde disse Betragtninger, hørte han Nøglerne rasle i Fængselsdøren, og Nogen tale sammen udi Forstuen; paa Røsten kiendte han Konning Midudrs Sønner, Gram og Skule. Skule sagde til Gram: „Først ville vi begiere Nøglen af ham til Guldskrinet, og naar vi have taget ud, hvad os godt synes, saa ville vi slaae ham ihjel, paa det han ikke skal forraade os for vor Fader, naar han kommer hjem.“ Da Baulundur det hørte, greb han flux en stor og skarpsleben Brydeøge, som laae ved Siden af ham, og gienste den bag sit Sæde. Derpaa traadte Kongens Sønner ind i Fængslet, af hvilke den ældste, Gram, gik hen imod Baulundur, og sagde: „Vor Fader, Konning Midudr, er paa en Reise oppe i Landet. Da nu hans store Gierrighed ikke tilsteder ham at give os, sine Ægtebørn, hvad os tilkommer, saa ere vi selv i Nat hidseilede, for at bemægtige os Noget af Skatten, hvortil du skal give os Nøglen, og sværge paa, at du ikke vil forraade os; eller vi ville slaae dig ihjel.“ Baulundur sagde: „Kiære Herrer og Kongesønner! vel haver Arbeid og Glendighed næsten gaafte nedbrudt saavel mine Siæls- som Legems-Præster; men dog haver Ulykken endnu ikke gjort mig saa vanvittig, at jeg skulde sætte mig imod eders billige Forlangende, hvilket desuden vel ogjaa kun lidet vilde nytte mig. Hvorfor jeg strax

her fjer eder Nøglen til Kisten, samt gjør eder den forlangte Ed i de høie Gunders Navn, at jeg ikke skal forraade eder." Hvorpaa han fhyede dem Nøglen, og sagde: „Nabner den Kiste, der staaer her jævnfides mig; der ville I tilfulde finde Maalet for eders Dnffer." Brødrene toge nu Nøglen, og aabnede Kisten, i hvilken der laae meget Guld. Af denne Glands bleve de strax saa forblindede og indtagne, at de, for at betragte Skatten nøiere og mætte deres Dine derpaa, satte sig begge paa Hug, med Hovederne udludende over Kisteranden. Da Baulundur det saae, greb han pludselig sin Dye, løstede den høit op, og slog med eet Hug begge Hovederne af de tvende Brødre, saa at de fulde ned i Kisten; men Legemerne styrtede tilbage hen ad Gulvet i det udstrømmende Blod. Derpaa lukkede Baulundur Kisten til, og sagde: „Mætter nu eders Dine!" Hvorpaa han grov et dybt Hul under Leergulvet, og nedgrov deri de døde Kroppe. Da han nu af de tvende Brødre havde hørt, at Konning Midudr var paa en Reise, hvorfra han ikke saasnart kom hjem, og at altsaa Ingen saasnart vilde forstyrre ham, da tænkte han: „Skøndt denne Slange-Vet fra Niflheim ganske har berøvet mig min Kraft og min Dannished, og gjort mig til en værkbruden Træl, ja forenet sig for med onde og skammelige Ord at bespotte mig og forøge min Skændsel, saa skal jeg dog nu midt i min Afmagt tage en gyselig Hevn; haaber ogsaa, at det ikke bliver derved, men at det kun er det første Beviis, Mornerne give mig paa, at de ikke have luffet deres Dren for mine hevuraabende Bønner." Derpaa aabnede han atter Kisten med Guldet, og tog

Hovederne ud, hvoraf han saugede Hiernesfallerne, og blegede dem i Solen, hvorpaa han indfattede dem i Guld, og gjorde dem til et Par kostelige og fieldne Drickekar. Lindserne i deres Dine vidste han ved Tilfætning paa en forunderlig Maade at hærde, hvorpaa han ligeledes indfattede dem, som om de kunde været de kostbareste Karfunkler, og satte dem i tvende Armbaand. Men deres Tænder filede han runde, som Perler, og gjorde et Halsbaand deraf.

Da nu Konning Midudr kom hjem fra Reisen, og besøgte Vaulundur, forærede denne ham Drickeskaalerne, og sagde, at det var et Par fieldne Muslingeskaller, som af Søen vare drevne ind under hans Vindue paa Holmen, og som han med stor Besværlighed havde faaet bragt ind i sit Fængsel. Til Dronningen gav han Armbaandene med Dienstenene; men Halsbaandet med Tænderne gav han Baudvild. Herover bleve de alle Tre saare glade, da de meente at være komne i Besiddelse af fieldne Alenodier.

Da Gram og Skule endnu bestandig bleve borte, og nogle Færgemænd en Dag bragte deres Baad, som de havde fundet at tumle tom omkring paa Havet, saa troede Konning Midudr fuldt og fast, at de vare druknede paa en liden Søfart; lod derfor anrette et stort Giestebud, hvortil han indbød de fornemmeste Mænd i sit Rige, for at drikke deres Gravøl. Til den Ende bleve de kostbare Skaaler ombaarne; ligeledes havde Dronningen og hendes Dotter Baudvild smykket sig, den Første med Armbaandene, den Anden med Halsbaandet og desforuden med den skønne Guldring, som hendes Fader havde givet hende, og som han

jordum havde taget af Bastsbaandet i Baulundurs Gaard. Giesterne bleve atter meget forundrede over al den Herlighed, som Kongen samt hans Hustru og Dotter havde at fremvise, og blev der druffet svarligen til langt ud paa Natten. Men ved Midienat, ret som Hanen gol, blev Glæden pludselig forstyrret; thi Konning Midudr, som just vilde sætte en af Skaalerne til Munden, følte sig pludselig betaget af en ganske usædvanlig Hovedpine. Dronningen, som aldrig kunde blive fied af at betragte de skønne Armrmykker, følte den græsfeligste Smerte i sine Dine tillige med en stor Forfærdelse, thi ved de døjsige Lys, som man havde glemt at pudse, straalte de formeente Edelstene saa selsomt og forunderligt, at hun ikke kunde holde det ud. Baudvilde, Kongens Dotter, som sad med Halsbaandet, følte sig ogsaa paa een Gang overbældet af den heftigste Tandværk; saa at Giesterne maatte bryde op, og de kongelige Frænder lagde sig til Sengs, hvor de dog ingen Husværelse nøde, førend Dagen brød frem.

Da det nu blev Dag, feilede dem aldeles Intet; de troede altsaa, at det kun havde været en Virkning af den usædvanlige Nattevaagen. Men Baudvilde var hele Dagen igiennem usædvanlig nedslaaet; thi ved den hurtige Afklæden i Aftes havde hun glemt at tage Guldringen af sin Arm, i de heftige Tandmerter havde hun i Søvn stødt Armen mod Bæggen, og bruffet nogle Zirater i Stykker paa Ringen. Da den nu var giort overmaade kunstigt, og var af stor Værdi, turde hun ikke aabenbare dette for sin Fader, som var en hidsig og grum Mand; ligesaa lidet turde hun sige

Moderen det. Da det lakkede mod Dvæld, gik hun ud i Lunden, som omkrandsede Strandbredden, fra hvilken hun kunde see over til Vaulundurs Fange-taarn. „Ak!“ tænkte hun da, „dersom jeg nu ikke havde tilføiet denne Træl saa stor Forsmædelse, saa kunde han vel hjælpe mig.“ Men da Baudvild for Næsten besad et mandigt og uforsagt Sindelag, saa tænkte hun videre: „Jeg vil, naar det bliver mørkt, løse Baaden, tage et Par smaae Klarer, roe mig selv over til hans Buur, og true ham til at gjøre mig Ringen i Stand. Sætter han sig derimod, da skal jeg vel vide at hevne mig, og vil det ikke falde mig vanskeligt, at tvinge en lænket Krøbling.“ Da det nu var bleven temmelig mørkt, og hun ikke behøvede at frygte for at blive seet eller forstyrret, satte den modige Baudvilde sig i Baaden, der var lænket til en Pæl ved Stranden, og til hvis Laas hun havde listet sig Nøglen; roede sig derpaa uforsagt og rolig ud paa Dybet. Da hun omtrent var kommen den halve Wei, hævede en gammel Nøkke med et langt Skæg af Tang sit Hoved op over Havfladen, i det han med den ene Haand standsede Baaden, og qvad:

Havet er bedrageligt;
 Mere bedragelig
 Fangen Mands Tro.
 Ei han bøder paa
 Brustne Smykke,
 Snarere røver han
 Dig et bedre.

Baudvild slog den gamle Nøkke med Aaren paa Hove-

det, og jagde: „Synk til Bunds, Tangskæg!“ Thi hverken hun eller hendes Forældre troede paa Guderne, eller paa de Varsler, hvorigiennem de ofte ligesom advare Menneskene. Saaledes kom hun da nu til Baulundurs Taarn, som hun aabnede med en ligeledes tilløstet Nøgle. Neppe havde Baulundur seet hende, førend der opstod et Anslag i hans Hoved, hvis Sværfsættelse tyktes ham at ville være den kraftigste Hevn. Tilstalte han derfor Baudvilde meget venligen, bad hende sidde ned, og lovede i en Hast at gjøre Smykket i Stand igien; men for at Arbeidet skulde gaae hurtigt, sagde han, maatte hun træde Blæsebælgen. Baudvilde sagde: „Hvoraf kommer det, at disse Blæsebælge ere overstænkede med Blod?“ Baulundur svarede: „Det er af et Par unge Sælhunde, som længe have drevet mig, men som det endelig lykkedes mig at fange, da de mindst ventede det.“ Bad hende derpaa træde Bælgen vel. Da hun nu over dette Arbeid var bleven baade træt og tørstig, rakte han hende et Ølbæger, i hvilket han havde krydset døsiggiørende Urter. Dette uddrak hun flux, satte sig derpaa til Hvile paa en Bænk, og faldt strax i Sovn. Da Baulundur mærkede, at hun sov fast nok, filede han Lænkerne af sig, og fik sin Villie med hende, hvorpaa han sagde: „Gaf nu hjem til din Fader, og siig ham, at nu døer Baulundur rolig og trøst; thi skiondt han paa en skændig Maade har tilredet og svækket mig, og berøvet mig alt mit Guds, saa har jeg dog midt i min Almagt hevet mig over ham og hans Øt paa den kraftigste Maade. Lad ham vide, at de Drikkeskaaler, han saa begierlig fylder med Mjød,

og lader vanke omkring, naar han har Gæster hos sig, ere hans kiødelige Sønners, Grams og Skules, Hierne-faller, hvilke jeg haver dræbt med egen Haand, og nedgravet her under Leergulvet; ligesom det ogsaa er deres Blod, hvormed du seer disse Blæsebælge at være besprængte. Dog de vare ubetydelige Mænd, heller ikke var hans Kiærlighed til dem saa stor, at jeg skulde holde deres Dod for Hevn nok mod den store Forsmædelse og Ondskab, mig var tilspøiet. Men nu er jeg noksom og tilfold hevnet; thi du, som berøvede mig det kostelige Menodie, mit halve Syn, uagtet min ynkelige Bøn, dig haver jeg nu berøvet det, som kostligere er. Og neppe vil nu Noget af de mægtige Konger, som din Fader i Tanterne haver anseet for dine Veilere, faae Lykt til at ægte dig, der er frænfet af hans usleste Træl."

Baudvilde smilte med et grunt Ansigt, og sagde: „Disse tykke Mure have ligesaa lidet Tunger, som Dine. Hvad der er skeet, bliver en Hemmelighed hos mig, som jeg dræber med dig. En hemmelig Hevn er ingen Hevn. Far altsaa uhevnet til Niflheim, Forræder!" Hvorpaa hun tog et Spiud, og stak med det efter Baulundur. Men Baulundur undgik Stødet, greb Baudvilde, bandt hendes Hænder og Fødder, og kastede hende ud i Baaden. Derpaa luffedes han Døren, tog en stor Guldplade, og indgravede deri alle sine Bedrifter samt sin Hevn; hvorpaa han opstillede den saaledes, at den maatte falde Niddur i Dinene. Da det var skeet, greb han Spiudet, og raabte: „Nu er min Time kommen." Hvorpaa han satte det mod Væggen, for at styrte sig deri.

Da hørte han langt borte en sagte og sød Sang, ledsaget med Strængeleg; og skøndt det allerede var høi lys Dag, og Himlen var reen og blaa uden Skyer, saae han dog fra Østen en stor, funklende Stjerne, hvis Glands Solen ikke mægtede at svække. Ligeledes blev han, til ikke liden Forundring, i det klare, utaagede Veir en stor og i alle Farver stærktspillende Regnbue vaer, som hvalte sig fra den Kant i Østen, hvor han saae Stjernen glimte, og sank ned i Havet lige for hans Buur. Baulundur glemte ganske sit Forjæt ved dette saare skønne og høist behagelige Syn, og steg op i Binduet. Her vorte nu hans Forundring ydermere. Thi Blomsterknopperne hisset paa Jordtungen, som i den tidlige Aar nyligen vare brudte frem, udfoldede sig skynligen mere og mere, alt som Stjernen kom nærmere; og skøndt der var et langt Stykke Vej mellem Taarnet og Jordtungen, saa kunde han dog fornemme den søde Lugt af de unge Roser, som aabnede sig ved Stjernens Glands. Endelig, da den var kommen mod Enden af den dalende Regnbue, saae han, at hvad han havde taget for en Stjerne, var Freias straalende Guldarm. Paa Armen sad den høie Asynia selv i al sin Pragt og Herlighed, og ved hver Side af hende tvende Møer, som han endnu ikke kiendte. Freia selv havde et stort blaat bølgende Klædebon om sine hvide Skuldre, som flagrede langt tilbage, og tabte sig i den rene Himmel. Møen paa venstre Side havde en underlig Dragt af friske sammenheftede Blade og grønne Krandsje; men den, der sad paa høire Side, var iført en rød Dragt. Baulundurs Hierte bankede høit; thi meget ligere tyktes ham de trende

Gudinder paa Guldskarmen at være Guldflumpen med Edelstenene, han og hans Brødre jordum havde fundet i Finmarken, end Møerne paa Marken med de gule Blomster havde været. En Skare af hvide lyse Alfes omsvævede Skarmen, medens den bevægede sig frem; Nogle af dem spillede, Andre sang, atter Andre frembragte en mild Røstning ved at slagre med de brede Svanevinger. For Skarmen vare tvende store Bildkatte, der i Væxt og Udseende fast lignede Pantherdyr, forspændte, som paa en findrig og billedlig Maade gave tilkiende, hvorlunde det sømmer sig Belysten at være den rene Elfskovs Slave, i det den tilige ved sin ubændige Higen skynder den frem. Da Skarmen var kommen til Regnbuens Ende, blev Bauslundur hartad forfærdet, thi det lod, som om den vilde styrte sig ned i det bundløse Hav. Men denne Frygt blev ham snart betagen; thi en anseelig gammel Mand og Qvinde stode sig op fra Havsens Bund, omringede af mange skønne Havfruer. Den anseelige gamle Mand var Havguden Egir, Qvinden hans Hustru Ran, og de unge Havfruer vare hendes Døttre. Ran, som ellers altid pleiede at have en mørk, alvorlig Mine, og et Net i Haanden, hvori hun fangede de druknede Mænds Legemer, havde i Dag ikke dette Net, og saae mild ud. De unge smidige Havfruer, hvis lange Haar alle vare indflettede med Siv, og snoede sig rundt om deres smukke Legemer, havde imellem sig en ung Hval. Den paa denne Hval førte Freia fra Regnbuen. Hvor- paa Alferne gave sig til at flyve oven omkring hende; men neden omkring svømmede Havfruerne, blandt hvilke Nogle grebe i Harper, og sang, hvilket lod, som

naar milde Vaarbolger slaae op paa Strandbredden, søge tusinde Udveie tilbage giennem de smaa runde Stene, og skumme imellem Sivblomsterne.

Saaledes kom hun da nu til Baulundurs aabne Fængselsdør med de skønne Qvinder, der sadde ved Siden af hende, hvoraf Baulundur, da de komte nærmere, strax kiendte den i det røde Klædebon at være hans kiære Hustru Alvilde; kunde derfor ikke tale, men stod blot maalløs med udstrakte Arme, i det Taarerne runde ned ad hans blege Kinder. Da nu Karmen var kommen lige for Fængselsdøren, holdt Hvalfisken stille. Hvorpaa Freia steg ned med Alvilde ved Haanden, som hun ledte frem for Baulundur, og sagde: „Din Trængselstid er nu forbi, Baulundur Finnesøn! Den Spot og Spee, som dig vederfaret er, haver du selv hevet; men den Lykke, som dig herefter skal vederfares, bringer jeg. Den er dig ogsaa allerede for nogen Tid siden spaaet af en Havfrue, og vil du vel mindes, hvad hun sang om Farverne, om Kiærlighed fra Himlen, og om den smilende Sommer. Denne din Sommer skal nu blomstre; og skal din rødmende og luende Edelsteen herefter bryde frem igiennem og lege med alle Farver, uden hvilket Spil den ogsaa kun vilde røbe et dødt og glædeløst Liv. Her haver du din Alvilde, som Odin i Glidstjalf paa min Forbøn nu skienker dig for hele din Livstid; og naar du engang døer, da skal hun tage dig i sine kiærlighedsfulde Arme, og svinge sig op med dig til Valastjalf, hvor du skal smedde straalende Drikkehorn og Harnister for Guder og Einheriar.“ Derpaa vinkte Freia den skønne Qvinde frem i den jelsomme grønne Dragt af sammenflettede

Blade. Hun havde en af Jorden opgravet Rod i den ene Haand, og en skarp Kniv i den anden. Da hun nu kom frem, skar hun nogle smaa Skiver af Roden, og lagde dem paa Vaulundurs overfkaarne Ankellener samt paa hans udstukne Die; derpaa tog hun nogle Blade af sit Skjort og lagde derover, hvorefter hun aandede derpaa. Da sagde Vaulundur: „Nu føler jeg fuldvæl, at den hulde Gier, Lægekunstens milde Dija, haver lagt Haand paa mig.“ Freia smilte i sit himmelblaa Klædebon, og sagde hertil: „Naar Sielen har en vis og virkelig kjær Gienstand, da kan Gier læge, og Freia lykkeliggiøre Hjertet i dennes Følgeskab; men uden den maatte de hver for sig blive grumme Valkyrier, som Svanhvide og Alruner, der ikke lade sig nøie med blot at dræbe paa Valpladsen.“ Da hun havde jagt dette, traadte hendes Mød, den blide Siofna, frem med de hulde Blik og de halvtillukkede Dienlaage, og med Balmuekrandsen over de mørke Lokker. Hun rørte med sin Finger ved Vaulundurs Die, hvorpaa han faldt hen i en mild Sovn. Derpaa bragte Alferne ham over Vandet hen i en frisk Lovhytte midt i Skoven. Baudvilde løste de af hendes Baand, og lode Baaden drive til Land.

Vaulundur sov nu sødt; men hen ad Dagningen havde han en underlig Drøm. Det kom ham for, som om han laae i sin kiære Hustru Alvildes Arme, og at i det samme Slagfidur og Eigil traadte bedrøvede frem for hans Seng med blege Kinder, blodige, og med foldede Hænder, stirrende paa ham. Da de saae hans Lykkelighed, imilte de, og han mærkede, det var dem kiært. Slagfidur, den Ældste, stod ham

nærmest, og boiede sit Hoved hen over hans Leie, bestandig vinkende, som om han vilde tilkiendegive ham Noget. Eigil var længer borte. Han havde sat sig paa en Steen uden for Hytten, og talte uophørligt, men saa jagte, forvirret, og Ordene saa hurtigen i hverandre, at Baulundur ikke kunde forstaae et Ord. Da nu Baulundur vaagnede, fandt han sig virkelig i sin kiære Hustru Alvilde's Arme. Men i det han hævede sine Øine i Beiret, saa han over sit Hoved en grøn stor ghygende Green af Løvhytten, netop i samme Stilling, som han troede at have seet sin Broder Slagfidur, og lige saadan vinkende. Eigil talede endnu bestandig de forblummede, sagte, hurtig paa hinanden følgende Ord. Men da Baulundur vendte sit Hoved til Udgangen af Løvhytten, mærkede han, at hvad der havde givet Anledning til Forestillingen om Eigil, var et lidet Skildbevæld, som rislede lige forbi Hytten. Over alt dette kom Taarerne Baulundur i Øinene; thi han havde elsket sine Brødre høit, og gierne ønsket dem den samme Lykke, som han nu selv besad.

Nu vaagnede ogsaa Alvilde, og da hun havde omfavnet sin Husbonde, sagde hun: „Uden Tvivl, kiæreste Husbonde! vil du finde dig styrket efter denne Sovn, og ved dine forrige Kræfter. Gaf derfor nu hen til Alidur's Gaard! Han sover endnu, og veed Intet af, hvad der er hændet. Men paa det at Ingen skal kiende dig, og hindre dig Giennemgangen, men holde dig for en af Kongens Tienere, saa tag denne Raabe over din Rustning! Siig ham derpaa, at Baulundur er brudt ud af sit Fængsel, og spørg ham, hvad man nu skal gjøre!“ Om dette Forslag syntes Bau-

lundur vel. Han klædte sig i sit Harnisk, tog derpaa Raaben over sig, og kom saaledes uforhindret ind i Kongens Sovestammer, da Drabanterne ved Døren holdt ham for at være en af hans Tienere. Baulundur traadte frem for Kongens Seng. Midudr laae og sov, og sticælvende i Sovne. Baulundur raabte: „Vaagner op, Konning Midudr!“ Midudr vaagnede, og sagde: „Hvo vover at vække mig af min kongelige Sovn?“ Baulundur sagde: „Vredes ikke! Men en selsom Hændelse er skeet i Gaar, som maatte meldes eder. Hvi haver I ikke for længe siden dræbt Baulundur? Saa var ikke det skeet, som nu er skeet.“ Midudr sagde: „Nævner mig ikke dette Navn! Jeg frygter ham midt i hans Ukselighed, thi siden han sendte mig de kostbare Skaaler, er jeg bleven betagen af en stærk Feber, som ikke vil forlade mig. Mit Hoved fryser, og Tænderne klappre i min Mund.“ Baulundur sagde: „De Muslingeskaller, disse Skaaler ere giorte af, vare dog Intet imod de Perler, som de have hvælvbet over; thi de vare eders Sønners Pandeskaller, Herre! Deres Legemer kan I finde nedgravet under Blæsebælgen i Baulundurs Bærksted; men eders Dotter svømmer omkring i en Baad paa Dybet, hvis sammenhobede Bølger dog ikke vare nok til at afsvætte hendes Skamplet.“ Derpaa fortalte han hannem vidtløftigen Alt, hvad hændet var; kastede derpaa Raaben tilside, drog sit Sværd, og raabte med høi Røst: „Og nu er jeg selv kommen herhid, du Midudr! for at give dig dit Banesaar.“ Hævede derpaa sit Sværd, for at slaae Midudr ihjel. Men Midudr var alt død af Skræk, og

foer saaledes til Hel, hvor han nu betales for alle sine Ildgierninger.

Baudvilde, da hun vaagnede, styrtede sig i Søen; men Dronningen tog Gift, da hun hørte, hvad der var skeet. Herpaa udraabte Almuen Baulundur til Konge over alt Nidudr's Land. Han regierede i mange Aar, og var en ligesaa giesmild og findrig Regent, som en ducelig Krigskæmpe. Han døde i en graa Alder, og ligger begravet i en Høi midt i Mfisdalen, hvor hans Gaard skal have staaet. Inden i Høien finder man endnu den Dag i Dag en fiirkantet Bygning af store Kampesteene. Paa Stenen mod Nord er der udhugget en Mand med sammenlænkede Been, som smedder et Sværd. Her holdtes ogsaa i mange Aar et Offer, og blev han anseet som en Gud efter sin Død, da man troede, at hans Hustru Alvilde efter Freias Tilsagn havde hævet hans Siæl i sine Arme op til Valhalla. Alle Smedde, naar de foretog sig et svart Arbeide, anraabte gemeenlig først Baulundur. Og havde man for nogle hundrede Aar siden i Sverrig, i det kongelige Rustkammer, endnu det af Baulundur smeddede Sværd med de blaae Edelstene, som altid længtes efter Kamp, og holdt sig i den diærveligen; men nu har det længe været borte. — Hermed endes Baulundur's Saga.

Anmærkninger

af

Udgiveren.

Baulundurs Saga, som blev digtet i Maret 1804, efter Thors Reise til Totunheim og før Langelands-Reise, udkom i Juli 1805 i anden Deel af Adam Oehlenschlägers Poetiske Skrifter.

Side 5, Linie 1: og udhugge Fern.] Udhugge, forældet Datids-Flcertalsform, for udhug. Ligeledes Side 7, Linie 21, og flere Steder, komme for kom; Side 8, Linie 2 og 19, si unge for sang.

Side 9, Linie 10-11: Fordi Eigel ad Menen hoded.] Hoded (forældet), d. e. truede.

Side 13, Linie 18: med kloge og fornumstige Ord.) Fornumstige (forældet), d. e. fornuftige.

Side 13, Linie 28-29: Da de nu altsaa havde fyldt deres Braage med Høde.] Til Ordet Braage have alle Kilderne Anmærkningen: „Radsætte“, en Betydning, som neppe har nogen sproglig Hjemmel.

Side 17, Linie 5: da er jeg en Mand disværre.] En Mand dis-(eller des-)værre var forðum En, som havde mistet sin Vre, en Mindremand, tre Marks Mand. Her er det brugt for: en ulukkelig Mand.

Side 30, Linie 25-27: en Virketrand's . . ., som var indflettet med blodrøde Granbær.] Ved Granbær menes vel Gran-togler.

Side 31, Linie 14-16: Indtil Freia igjen sender mig . . .
Hnos, overgiver jeg mig i din Vold, . . . Siofn.] Hnos var
Freias lille Datter og Siofna den af Freias Møer, som vætter
de første Kjærlighedslængsler i unge Hjerter, men af Dehl. ogsaa
gjøres til Søvnens Gudinde.

Side 32, Linie 25-26: ligesaa lidet lade de sig meddele, som
de lade sig berøve.] Berøve staaer her i forældet Betydning for:
røveriſt borttage.

Side 34, sidste Linie, til Side 35, anden Linie: Thors
Kisseri o. s. v.] Smilg. den ottende Sang i Nordens Guder:
Thor besøger Jetten Hymir.

Side 35, Linie 2: den store Orm Jormungarder.] Dehl.
skrifer bestandig Jormungarder for Jormungander.

Side 39, Linie 13-14: Og bryder sin Larve med flammende
Hav] d. e. Og bryder med sit Flammehav enhver Stranke.

Side 47, Linie 16: Jeg strænger dig høit ved alle Guderne.]
Strænger høit skal bethde sværger. Digteren bruger ogsaa
paa to andre Steder dette vistnok efter misforstaaet Islandsk
dannede Udtryk: i sin Oversættelse af Goethes Ketnetes Foss
1806 og i Tragedien Olaf den Hellige 1837.

Side 49, Linie 28-29: dog haver Ulykken endnu ikke gjort
mig saa vanvittig.] Vanvittig er efter ældre Sprogbrug
vidløs, uforstandig.

Side 56, Linie 23-24: ved hver Side af hende sad tvende
Møer.] Digteren mener: ved hver Side af hende sad en Mø.

